

ralıyan bakımından takyid ve tadil etmiş midir? Milli Korunma Kanunu mer'i kaldığı müddetçe mezkûr maddenin kiralyan lehine tatbikına imkân yok mudur?

Tevhidi içtihat kararı bu noktaya sarahaten temas etmemektedir. Karar Milli Korunma Kanununun tesir sahasını çizmiş ve bu noktayı bu saha içine almamış olmamak itibariyle bu suale zimnen menfi bir cevap verilmiş farzedilmek mümkündür. Bununla beraber kiralyanın mesken ihtiyacından doğan «tahammül edilemez sebep» in Milli Korunma Kanununa tâbi olacağını kabul etmek adı geçen kanunun ruhuna uygun olur.

Tevhidi içtihat kararı mecurun satılması halinde yeni malikin mesken ihtiyacı dolayısıyla açacağı tahliye dâvalarına da temas etmektedir:

«Kirada bulunan bir gayri menkulü satın alank imsenin dahi Borçlar Kanununun 254 üncü maddesi hükmünü ileri sürerek akdin feshini talebe salâhiyeti olmayıp asıl mucirler gibi kira müddetinin bitmesinde gayrimenkulü mesken olarak kullanmak mecburiyetinde kaldıkları sebeple akdin feshini istiyer» bilirler.

Yeni malikin kiralyandan fazla himayeye tâbi tutulması ve kiracıdan birinci malikten fazla bir şey talebe salâhiyetli olması için bir sebep mevcut olmadığından bu görüşe tamamen iştirak ediyoruz.

Tevhidi içtihat kararı bu esasları koyduktan sonra vazife meselesinin hallinde şu neticeye varıyor:

«Bütün bu hallerden çıkan ihtilâfın halli için açılacak dâvaların hangi mahkemede görüleceğini tâyinde yani vazife cihetinin hallinde bir senelik kira karşılığının mikdarına bakılarak üç yüz lirayı geçmiyorsa sulh ve geçiyorsa asliye mahkemesinin vazifeli olduğu» kabul edilmek icabeder.

Şu halde dâva, bir akit feshi dâvasıdır. Böyle olunca vazife meselesinde mutlak olarak ve vilhassa akdin şartlarına riayetsizlik dolayısıyla fesh dâvaelerinde da bir senelik kira karşılığının esas tutulmasının sebebinin tamamen anhyamıyoruz: Akit bir seneden az veya fazla müddet için yapılmışsa ne için bir senelik kira vazife meselesinin hallinde esas tutulacaktır? Akdin müddeti nazara alınarak ona göre kira karşılığı hesap edilmek ve vazife meselesi hallolunmak lâzımgelmez mi?

Bununla beraber bu tevhidi içtihat kararının tereddüdü mucip birçok noktaları tamamen yerinde olarak hallettiğinde ve tatbikatı aydınlatığında şüphe edilemez.

S. S. O.

*
**

B) TEMYİZ MAHKEMESİ KARARLARI.

I. — Şahsın hukuku ve aile hukuku;

1. — Temyiz Mahkemesi ikinci hukuk dairesinin 3/12/1943 tarih ve E. 3627, K. 5054 sayılı kararı:

Evlenme akdinin mutlak butlanı, akitten itibaren ne kadar zaman geçerse geçsin, iddia olunabilir. Mutlak butlan sebebi, ancak kanunda yazılı muayyen hallerde sebeplerinin kalkmasıyla ortadan kalkar, fakat,

sadece müruru zamanla mürtefi olmaz. Mutlak butlan âmme intizamı mülahazasıyla kabul olunduğu için, kaide olarak, tarafların akit sırasında hüsnüniyet sahibi olmaları ile de mürtefi olmaz.

Temyiz II inci hukuk dairesi kararında bu esası tebarüz ettirerek, diyor ki: «müddeialeyh S'in dâvacı Ş ile evli iken... F ile evlendiği... anlaşıl-mış ve hâdisede müruru zaman cereyan etmiyeceği gibi F'nin evvelki ni-kâhtan haberdar olmayıp hüsnüniyet sahibi bulunması da butlan hük-müne haizi testir bulunmamış olmasına mebni varit görülmiyen mümey-zizlerin temyiz istidaları» nın reddi lâzımdır.

Medeni Kanun 114 üncü maddesinde, «evli iken yine evlenen bir kim-senin bu evlenmesine butlan hükmü verilmeden evvel, vefat ve sair se-beplerle evvelki evlenme zail olmuş olur ve yeni evlenmede de diğer ta-raf hüsnüniyet sahibi bulunursa butlana hükmoluna» mıyacağını tasrih etmektedir. Binaenaleyh, evvelki evlenme zail olmamış ise, diğer âkit hüsnüniyet sahibi olsa bile ikinci evlenmenin butlanına hükmedilmesi mec-buridir.

M. R. B.

2. — Temyiz Mahkemesi İkinci Hukuk Dairesinin 30/12/1943 tarih ve E. 4325 K. 5364 sayılı kararı:

Medeni Kanununun 136 inci maddesine göre, boşanma ve ayrılık dâva-ları, dâvacının ikametgâhı olan mahal mahkemesinde görülür. Bu kanun 21 inci maddede karıyı kocanın ikametgâhında mukim addettiği için, o da, kocası gibi boşanma dâvasını bu yer mahkemesinde ikame etmek mecburiyetindedir, meğer ki, karı, kocasının ikametgâhı belli olmaması veyahut, müşterek hayatın devamı yüzünden sıhhati, şöhreti, işinin ta-rakkisi ciddi surette tehlikeye düşmesi itibarıyla 162 inci maddenin ver-diği salâhiyetle kendisi için ayrı bir ikametgâh intihap etmiş olsun. Bu halde boşanma dâvasını bizzat intihap ettiği ikametgâhında açabilir.

Koca, bir yerde memuriyet veya vazife kabul ederek bir müddet ika-met etmekle orasını ikametgâh ittihaz etmiş, netice olarak ta evvelki ikâ-metgâhını terketmiş sayılabilir mi?

Medeni Kanununun 22 inci maddesine göre, «mektebe devam için bir yerde bulunmak veya bir terbiye müessesesine, bir hastahane ve darülâ-cezeye ve bir ceza müessesesine konulmak ikametgâh intihabını tazam-mun etmez».

22 inci maddenin hükmü memuriyet sebebiyle bir yerde oturanlar hakkında tatbik edilebilecek midir?

Temyiz mahkemesine göre «Medeni Kanun 19 uncu maddesinde bir kimsenin ikametgâhı yerleşmek niyetiyle oturduğu yerdir denilmekte» olduğundan ve «Hukuk Usulü Muhakemeleri Kanununun 20 inci maddesi sarahat ve delâletinden de anlaşıldığı üzere yerleşmek niyeti olmaksızın Mücerret memuriyet dolayısıyla oturan mahal ikametgâh ad» edilemez.

Bir memurun bir yerde kabul ettiği vazife muvakkat olduğu, karısını ve ailesini evvelce oturduğu mahalde bıraktığı ve oradaki muhiti ile mü-

nasebetlerini de kesmediği hallerde ikametgâhını değiştirmiş addedilemeyeceği tabiidir. Fakat, bir kimsenin bir mahalde kabul ettiği vazife veya memuriyet mahiyeti itibariyle pek kısa devam edemeyecek mahiyette olur, evvelki ikametgâhında bıraktığı karısı ile münasebetini fiili olarak uzun bir zamandanberi keser, kendisini bu mahalle bağliyan hiç bir bağ da kalmamış bulunursa, ikametgâhını aldığı memuriyet mahalline nakletmiş farzedilmek zarureti vardır. Bu halde o kimse aleyhine yalnız Hukuk usulü muhakemeleri kanununun 20 inci maddesinde yazılı olan alacak dâvaları değil, ahkâmı şahsiye dâvaları da ikame edilebilecektir.

Analiz edilen Temyiz Mahkemesi kararı karısı ile münasebetini kesmediği halde başka bir mahalde vazife kabul eden kimse hakkında tatbik edilip, izah ettiğimiz halde tatbik edilemeyecektir.

İsviçre Federal Mahkemesinin benzeri olan hâdisede 23 eylül 1943 tarihinde, Zdt. 172. 1944, ittihaz ettiği ve büyük hatları itibariyle Türkiye Temyiz mahkemesininkine uygun kararın başlıca noktalarını mukayese edilmek üzere naklediyoruz:

Medeni kanun (Türk M. K. m. 20) bir kimsenin ikametgâhını yerleşmek niyetiyle oturduğu yer olarak kabul etmektedir. Bir kimse bir mahalde mukim addolunabilmek için orada mütemediyen sakin olmak lâzımgelmez. Seyahat, askeri hizmet gibi herhangi bir sebeple bir mahalden muvakkat bir zaman ayrılan kimseler de o mahalde mukim sayılırlar (Türk usul, Hukuk. m. 20). Binaenaleyh, bir kimsenin kısa fasillalarla oturduğu mahal de ikametgâhıdır. Bir mahallin ikametgâh addolunabilmesi için, şahsın o mahalli münasebetleri için merkez ittihâz etmesi, yani o mahalde aranıldığı zaman bulunabilecek bir yer göstermesi lâzımdır.

Fakat, bir mahalle geldiği zaman kardeşinin evinde misafir kalan kimse orasını ikametgâh intihap etmiş sayılamaz. Federal Mahkemeye göre bir mahalde aranıldığı zaman bulunamıyan ve adresine de mektup gönderilemiyen kimse o mahalde bir vergi ile mükellef tutulmuş, intihap listesine kaydedilmiş olsa bile orası ikametgâhı addolunamaz.

Hulâsa, bir kimse bir mahalde, muhiti ile tesadüfi olmıyan münasebet tesis etmek maksadiyle oturması halinde orasını ikametgâh ittihaz etmiş olur.

Kanun birleşmek niyeti terimi ile geçici ve tesadüfi münasebetlerin ikametgâh tesisi için kâfi olmadığını kastediyor. Fakat alâkalının peşinden bir yerde ikamet müddetini tahdit etmesi, Federal Mahkemeye göre orasını ikametgâh ittihaz etmesine mâni teşkil etmez. Meselâ, bir kimsenin Chaurx-de-Fonds'ı askeri hizmet müddeti içinde veyahut Berne'e gidinceye kadar ikametgâh ittihaz etmesine bir mâni yoktur.

M. R. B.

**

II — Aynı haklar;

1. — Temyiz Mahkemesi Birinci Hukuk Dairesinin 27/12/1943 tarih ve E. 3143, K. 4481 sayılı kararı:

Medeni Kanununun 638 inci maddesine göre, muhik bir sebep yokken tapu sicillinde uhdesine mâlik sifatiyle mukayyet bulunan bir gayri men-

kulü fasılasız ve nizasız on sene müddetle ve hüsnüniyetle yedinde bulunduran kimsenin o gayrimenkul üzerindeki hakkına itiraz olunamaz.

Fakat, Temyiz Mahkemesinin kararında da tebarüz ettirildiği veçhile, bir kimse namına *tapuda kayıtlı bulunmayan* bir gayrimenkule on sene fasılasız tasarruf ederse müruru zaman ile bu gayri menkulü iktisap edemez. *Sahte* olan bir tapu kaydına müstenit tasarruflar hakkında bu madde hükmü tatbik olunabilir mi?

Temyiz Mahkemesine arzedilen hâdisede müddeialehyh müddei ile aralarında müşterek bulunan arsa taksim edildikten sonra ona ait olarak esas kütüğe geçirilen parça hakkında kendi namına kayıtlı imiş gibi senet alarak üzerinde bina inşa etmiş idi. Müddeialehyh namına tapu kaydı değil, olmıyan tapu kaydının mevcudiyetini gösteren bir vesika vardı.

Temyiz mahkemesi kararında pek haklı olarak, 638 inci maddenin tatbiki bakımından «*kayda mukarın ve mutabık olmıyan senede itibar olunmıyacağını*» beyan etmektedir. Diğer taraftan, 638 inci maddenin tatbiki için, gayrimenkule zilyed bulunan kimsenin hüsnüniyeti, yani tapu kaydının hatalı olduğunu bilmemesi şarttır. Suiniyet sahibi zilyet ancak 639 uncu maddedeki şartlar dairesinde müruru zamanla iktisap edebilir. Namına tapu kaydı bulunan suiniyet sahibi kimse müruru zaman ile iktisap edemez.

Temyiz mahkemesi kararında diyor ki: Namına tapuda kayıtlı olan gayrimenkulu elinde bulunduran kimsenin onse nellik müruru zamanla iktisap edebilmesi için «*tapu kaydının mevzuat hükümlerine muvafık olarak teessüs edip etmediği ve iktisap sebep ve senetleri aranmamak lâzımgelirse de fasılasız ve nizasız malik sıfatıyla on sene ve daha ziyade müddetle fiili tasarrufun hüsnüniyete mukarın olması 638 inci madde hükümünce matlup olduğuna binaen bu hüsnüniyetin iktisap zamanından başlayarak devam etmesi şart olup muhik sebep yokken meshumundan sahtekârlık veyahut hile ile veyahut başkasına ait olduğunu bilerek suiniyetle tapu kaydı tesis olunması keyfiyeti hariç kalacağından hileli olarak suiniyetle iktisap sabit olduğu halde müruru zamana itibar olunmıyacağı gibi fiili tasarrufun suiniyetle olduğuna dair olan iddia da istimaa şayan olduğundan sübutu halinde müruru zaman iddiası mürtefi olur.*»

, Binaenaleyh, dâvacı müddeialehyhin suiniyeti isbat edeceğini beyan etmiş «*iken gerek hileli tapuya gerekse suiniyetle tasarrufa müteallik olan bu iddiaların tahkikine ve ibraz ve ikame edeceği beyyine ve delillerin tetkikine girişilmemesi*» kanuna muhalif ve nakzı muciptir.

M. R. B.

••

2. — Temyiz Mahkemesi Birinci Hukuk Dairesinin 24/12/1943 tarih ve K. 4439, E. 4513 sayılı kararı:

Medeni Kanununun 623 üncü maddesine göre, «*birden ziyade kimseler şayien bir şeye malik olur ve hisseleri bilfiil taksim edilmemiş bulunursa onlar o şeyin hissedarlarıdır. Hissedarlardan her biri kendi hissesinde mâlik hak ve mükellefiyetlerini haiz*» dir.

Binaenaleyh, müşterek bir malın hissedarı, kendi hissesine *maksur* olmak üzere bu malda her türlü temlikî tasarrufla bulunabilir. Kanun müşterek bir malın hissedarlarından her birine, hissesinden âzami istifade temin edebilmesi için, müşterek menfaatler icap ettirdiği, yâni kendi gibi bütün hissedarların menfaatine uygun olan muamelelerde umum hissedarları temsil yoluyla hareket edebilmek salâhiyetini de vermektedir. Her hissedar, diğer hissedarların hakları ile telif edilebilmek, yâni kanun veya mukavele ile muayyen olan istifade salâhiyetlerine mâni olmamak şartıyla müşterek malın tamamından da intifa ve istifade edebilir.

Tatbikatta bu esas iki müşkülâta mahal vermektedir:

a) Bir hissedar müşterek mülke vaki olan *bir tecavüzü ref ettirmek* için dâva açabilir mi?

b) Bir hissedar müşterek mülkten intifa ettiği takdirde diğer bir hissedara değer kira veyahut tazminat vermeğe mecbur mudur?

Temyiz mahkemesi kararında bu iki meseleden birincisini doğrudan doğruya, ikincisini de dolayısıyla ve zımnî olarak halletmektedir:

Temyiz mahkemesine göre, dâvacı hissedarın hakkı taallük ettiği «malın müşterek halde bulunduğu tebeyyün ederse... *hissesi nisbetinde* men'i müdahale dâvası denilebileceğinden dâvanın rüyetiyle neticesine göre *dâvacının hissesi hakkında hüküm verilmek lâzım*» gelir.

Fakat, birden ziyade kimselerin şayien mutasarrıf oldukları bir gayrimenkule vaki olan müdahalenin yalnız hisse nisbetinde men'i, gayri menkul mekânen mühayee edilmek suretiyle fiilen taksim edilmedikçe kabil görünmemektedir. Bir şerikin men'i müdahale dâvasını ikame edebilmesi için bütün hissedarları temsil suretiyle hareket etmesi zaruridir.

b) Bir hissedar, müşterek malın tamamından, veyahut seçtiği ve hissesine tekabül eden kısmından intifa eden diğer hissedar aleyhine men'i müdahale veyahut tazminat, ecir misil dâvası açabilir mi?

Bir hissedar tarafından diğer bir hissedar aleyhine açılan men'i müdahale ve ecir misil dâvasının neticesi müddeialehy olan hissedarın müşterek maldan şahsî istifadesi, istifadenin kanunun müsaadesi hududunu tecavüz edip etmediğine tâbi olacaktır. Kanuna göre, her hissedar müşterek mülkten diğerlerinin hisseleriyle telifi kabil olmak şartıyla istifade edebilir. Binaenaleyh, bir şerikin müşterek maldan istifadesi diğerlerinin de aynı veya mukavele mucibince hakkı olan istifadeyi temin etmesine maddî veya manevî bir mâni teşkil ettiği takdirde aleyhine men'i müdahale dâvası ikame olunabilir.

Temyiz Mahkemesi kararında diyor ki: Her ne suretle olursa olsun bir hissedarın diğer hissedar aleyhine kendi haklarının istimali hususunda hissedarlık sıfatlarıyla telifi mümkün olmıyan hareketin men'ini istiyebileceği cihetle men'i müdahale dâvası mesmu bulunmakta iken bazı mütalâalar beyanıyla (mirasçılardan hak ve borçları taksime kadar müşâ kalacağı) dâvanın reddine karar verilmesi yolsuzdur.

Müşâ olan gayrimenkulün hissedarlara temin edebileceği istifade hudutsuz ise, hiç biri diğerinin istifadesine mâni olamaz. Meselâ, her hissedar müşterek olan yoldan geçebilir. İki kardeş hissedar müşterek evde oturabilirler. Ancak bir hissedarın müşterek maldan istifadesi diğerinin

de istifadesine maddi veya manevi bir mani teşkil eder ise aleyhine men'i müdahale dâvası ikame olunabilir. Meselâ, müşterek evde oturan hissedarlar veya aileleri birbiriyle geçinemiyorlar, veyahut birinin hareket tarzı diğeri tarafından hoş görülüyorsa ve hâkim de hissedarlar arasında mekânen mühayee yapmak suretiyle her birinin müşterek maldan istifadesini adilâne bir surette temine imkân bulamıyorsa intifa eden hissedarın diğere tazminat vermesini kabul etmek lâzımdır.

Ş Müşterek mülkten hissedarların istifadesine dair olan hükümler iştirak halinde tasarruf olunan mallar hakkında tatbik edilemez. Şeriklerden her birinin hissesi muayyen bir şeye değil de bir patrimuvana yani mal ve hak ve borçlardan mürekkep olan bir mameleke taallük etmekte ise her şerikin o mamelekte dahil olan bir maldan ne derece istifade edebileceği iştiraki doğuran kanun veya mukavele hükmü ile tâyin olunur.

Hilâfına bu hususta hüküm yok ise, bütün şerikler ittifak etmedikçe, iştirak halinde bulunan mal üzerinde ferden tasarruf edemezler. Hiç biri bu mallardan intifa edemez (M. 630).

Umumiyetle iştirak halinde mülkiyet mirastan doğar.

Temyiz mahkemesi kararında diyor ki: «Miras Medeni Kanununun me-riyetinden sonra açılması sebebiyle miras kalan mallar dâvacı ile diğer hissedarlar arasında iştirak halinde bulunmakta ise vârislerin cümlesinin veyhut miras şirketini temsil eden mümessillerinin bir arada dâva etmeleri lâzımgelip yalnız bir vârisin dâvası dinlenemez.» Binaenaleyh, bir vâris müşterek menfaatler icap etmiş te olsa diğerleriyle birlikte kendine miras kalmış olan mallara tecavüz eden üçüncü bir şahsa veya diğer bir şerike karşı dâva açamaz. Onun bütün yapabileceği, hâkime basit usulü muhakeme ile müracaat ederek miras şirketine mümessil, kayyım tâyin ettirerek o vasıta ile umum hissedarların haklarını korumağa çalışmaktır.

M. R. B.

*
**

3. — Temyiz Mahkemesi Birinci Hukuk Dairesinin 25/12/1943 tarih ve K. 4473, E. 3230 sayılı kararı:

Medeni Kanun hükümlerine göre bir akit zmnında gayri menkul mülkiyetini iktisap için mülkiyetin nakledildiği tapu siciline kaydedilmek şarttır. 633. Medeni Kanun bu hüküm ile mütenazır olarak, irtifak, intifa, sükna, rehin haklarının da tesisi için tapu siciline kaydı lâzım addetmiştir, m. 704, 718, 748, 768.

Temyiz mahkemesine göre bir gayri menkulü muayyen şartlar dahilinde satın alabilmek hakkını ihdas için yapılan mukavele resmi şekilde yapılmış ise muteberdir. Bir gayrimenkulü iştirak mukavelesi ile isticar mukavelesini aynı resmi senetle yapılabilir. İştirak mukavelesini resmen tanzime noterler salâhiyetlidir.

Temyiz mahkemesi kararında iştirak akdiyle bey va'dini ayrı mahiyette iki akit olarak kabul ettikten sonra diyor ki: «Bey va'di hakkında tev-hidi içtihat suretiyle verilmiş olan kararın iştirak hakkına şümulü yoktur. İştirak hakkı muteber olmak için bu hakkın tapu siciline kaydı lâzım ol-

madığı gibi tapu siciline şerh verilmesi için de bir mecburiyet yoktur. Kanunu Medeninin 660 ıncı maddesinde (mukaveleden mütevellit iştirah ve vefa hakları tapu siciline şerh verildiği surette) ve 919 uncu maddesinde (mukaveleden mütevellit şuf'a ve iştirah ve vefa hakları ve icar ve isticar gibi şahsi haklar kanunun sarahaten tayin ettiği hallerde tapu siciline şerh verilebilir) tabirleri bunu ifade etmektedir. Mezkûr maddeler mucibince iştirah hakkı tapu siciline şerh verilebilecek haklardandır. Tapuya şerh verilmekle gayri menkul üzerinde sonradan iktisap edilen hak sahiplerine karşı dermeyan olunabileceği de mezkûr maddeler iktizasındandır. Bu hakka dair mukavele resmî senede merbut olduğu surette tapuya şerh verilmemiş olsa bile *âkidler hakkında yine muteber olursa da üçüncü şahıslara tesiri olamaz.* Bunlara müessir olmak için şerh verilmesi ve şerhin sarîh olması lâzımdır. Herhangi bir hak resmî mukavele ile tesis edilmiş ise tapuya kaydolunmasa bile âkitler arasında şahsi bir hak olarak netice hasil eder ve mülkiyeti nakli taahhüt eden tarafı tapuda tescil yaptıрмаğa mecbur eder, fakat, âkit gayrimenkulünü başkasına satarak, bağışhyarak mülkünden çıkarırsa buna temellük eden üçüncü şahıs o mukaveleye riayete mecbur olmaz, bu halde lehine taahhüt vaki olan kimse için, âkidinden tazminat istemekten başka salâhiyet kalmaz. Âkid taahhüt ettiği gayrimenkulü mülkünden çıkarmamış ise alacaklı taahhüt ettiği aynı hakkı tesis için ona karşı dâva açabilir. Bu halde mahkeme mukavele şartlarının tahakkuk ettiğini anladıktan sonra tapuda tescile hacet olmaksızın kararıyle hakkı tesis edebilir.

Birinci hakkın tapuda tescilli muayyen usullere riayet olunması şartıyla hüküm ifade eder. «Tapuda usulü dairesinde ve açık olarak kaydedilmemiş bir hak, sicile kayıtlı sayılamaz». Temyiz mahkemesine göre tapuya kaydedilmiş bir hakkı ihdas eden ve evrakı müsbite arasında bulunan mukavelenamede yazılı olan diğer bir hak tapuda tescil edilmiş sayılamaz.

Temyiz mahkemesi kararında diyor ki: «Hâdisede mukavelename noterlikçe tanzim edilmiş olması itibariyle resmî olduğundan muhtevi olduğu iştirah hakkı âkidler hakkında muteber ise de mukavelenamenin ihtiva eylediği hususlardan tapu siciline şerh verilebilecek kira akdi ile iştirah haklarından her biri tapuda açık bir surette gösterilmeyip yalnız âkidlerin Borçlar Kanununun 255 inci maddesi veçhile vaki talepleri üzerine kira akdi gösterilmiştir. Gerçi mukavelenamede tapuya verilmiş ve haciz defterinde yapılacak muamelede mukavelenamenin incelenmesi lüzumu yazılmış ise de açık olarak gösterilmeyen ve mukavelenamede yazılı olan iştirah hakkıyla gayrimenkulleri satın almış olan üçüncü şahsı ilzam için kâfi değildir. Bu sebeple mahkemece bunun kâfi olduğundan ve suiniyetten vesâireden bahisle... karar verilmesinde isabet görülemediği» tir.

Binaenaleyh, iştirah hakkı da tapu sicilinde irtifak haklarının ve diğer hakların kaydına mahsus olan sütuna açık olarak yazılmış bulunmadıkça tapuya tescil edilmiş sayılamıyacaktır. Tapuda tescil olunmayınca üçüncü şahsa karşı muteber aynı bir hak mevcut olmayacağından onun suiniyeti rol oynamamak gerekti.

4. — Temyiz Mahkemesi Dördüncü Hukuk Dairesinin 6/12/1943 tarih ve K. 3430, E. 3416 sayılı kararı:

Temyiz mahkemesi Dördüncü Hukuk Dairesi esas 3316 karar 3430 sayılı ve 6/12/943 tarihli kararında varlık vergisi dolayısıyla hususi bir şirkete ait mallar üzerine konulacak hacizlere temas etmekte ve kanaatimizce, dolayısıyla iştirak halinde mülkiyet prensibinin bir tatbik şeklini göstermektedir. Dâva, müddeinin diğer bir kimse ile akdetmiş olduğu mukavele mucibince sai ve amel kendisine ve sermaye diğer şerike ait olmak ve kâr ve zarar muayyen nisbetler dahilinde şeriklere ait bulunmak üzere kurulan şirkete ait olup mağaza içinde bulunan mallara sermaye sahibi şerikin varlık vergisi mükellefiyetinden dolayı konulan haciz dolayısıyla Hazine aleyhine açılmıştır.

Mahkeme; «ticarethanenin ve sermayenin» vergi borçlusu şerike «alidiyeti kabul edilmesine ve varlık vergisi kanununu borçluya ait yerlerdeki maliarın da borçlunun olacağını sarahaten ve vazıhan gösterilmiş bulunmasına mebni» Hazineyi haklı görmüş ve müddeinin dâvasını reddetmiştir.

Temyiz Mahkemesi bu görüşe iştirak etmemiştir. Yüksek Mahkemeye göre «bu şirketin muamelelerinden dolayı varlık vergisi tarhedilmiş ise şirkete ait bîlcümle emval ve nükudun haczedilebileceği derkâr bulunmuş ise de; Muharrem Hilmi'nin bu şirket haricinde yaptığı muamelelerden dolayı varlık vergisi tarhedilmiş ise alacaklı hazine; ancak Muharrem Hilmi'nin tasfiyedeki hissesi üzerinde haciz hakkını kullanabileceğine binaen» bu noktaların tetkiki lâzımgelmektedir.

Karar; ekseriyetle verilmiştir. Muhalif reyde bulunan muhterem hâkimlerimizin görüşlerini bilemediğimiz gibi ekseriyetin dayandığı mucip sebepler ve hukuki esaslar da kararda vazıh bir surette yazılmamıştır. Fakat biz kararı esas itibarıyla yerinde buluyor ve iştirak halinde mülkiyet esaslarına müstenit zannediyoruz. Filhakika varlık vergisi borçlusu şerik M. H. malların evvelce müstakil maliki ise de bunu dâvacının sayı ve amelî karşılığı akdedilen şirkete sermaye koymakla bunlar üzerinde dâvacının da hakkını kabul etmiş ve bu iştirak bir şirket mukavelesine dayandığı için iştirak halinde mülkiyet husule gelmiştir. Filhakika bu şirket görünüşte bir hususi şirkettir. Üçüncü şahıslara karşı mes'ul olan bizzat şirket muamelelerini yapan şeriktir. Fakat bu; şirket sermayesini teşkil eden mallar üzerinde diğer şerikin haciz olduğu haklara halel vermez. Bu haklar ise, şirket mukavelesi ve binaenaleyh bu sermayenin kâr ve zarara maruz bulunması itibarıyla müşterek bir mülkiyet şeklinde değil ancak iştirak halinde mülkiyet olarak ortaya çıkar. Şu halde vergi borçlusu şerik M. H. bu malların müstakil maliki olmadığı gibi müşterek maliki de değil belki iştirak halinde malikidir ve binaenaleyh gerek kendisinin, gerek alacaklarının ve bu arada varlık vergisi alacaklısı hazinenin hakkı malların tamamına veya sayı cüz'üne taallük etmeyip sadece tasfiye neticesinde tahakkuk edecek safi hisseye taallük eder. Bu görüş; şirketle muamele yapmış alacaklılarla şerikin alacaklıları, yani iştirak halinde mülkiyetin tasfiyesine iştirak edebilecek alacaklılarla bunun dışında kalan şerikten alacaklıları arasında bir fark husule getirir ki bu da hakka-

niyete ve iştirak halinde mülkiyet müessesesinin ruhuna tamamen uygundur.

Ancak; bu görüşün zilyedlik hakkındaki esaslara uygun olmayacağı öne sürülebilir: Malları elinde tutan şerik zilyedir ve binaenaleyh üçüncü şahıslara ve bu arada hazineye karşı malik durumundadır; bu itibarla hazinenin bunları M. H.'ya ait farzederek haczetmesi bu esasa uygundur.

Fakat hukukumuz zilyedliğe bu kadar geniş bir mâna vermemiş, onun koyduğu karineyi alacaklıların haciz hakkına kadar teşmil etmemiştir. Üçüncü şahısların haciz koyduran alacaklıya karşı istihkak dâvası açabilmeleri bunu göstermektedir. Dâvacının açtığı dâva ise bir istihkak dâvasından başka birşey değildir.

S. S. O.

**

5. — Temyiz Mahkemesi Birinci Hukuk Dairesinin 20/11/1943 tarihli kararı:

Toprak, üzerindeki binalar istisna edilerek satılamaz.

a) *Hâdise*: Malatyanın İlyas mahallesinden A, tapu senedi ile uhdesinde bulunan dut bahçesinin içinde kâin eve, hazine tarafından vaki müdahalenin men'ini talep ediyor. Hazine ise, dut bahçesi içinde bulunan evin Hazine adına tapuda kayıtlı olduğunu dermeyan ediyor.

Dut bahçesi, 1932 yılında aleni müzayede ile A'ya satılmıştır. Satıcı olan Hazine, satıştan evin istisna edildiğini ve mezat kaimesinde bu şartın yazılı olduğunu, A da, bu kaydın satıştan sonra kaimeye ilâve edildiğini iddia etmektedir. Malatya Asliye Hâkimliği, dut bahçesi içindeki evin tapuda hazine namına kayıtlı olduğu noktasında durarak A tarafından vaki men'i müdahale talebinin reddine karar vermiştir. Davanın temyizi üzerine, Birinci Hukuk Dairesi şu kararı vermiştir:

b) *Temyiz mahkemesinin kararı*. «... Müzayede şartnamesinde, müzayedenin yalnız dut bahçesi hakkında olup, hanenin dahil olmadığı yazılı bulunduğu görüldüğünden, evvel emirde bu istisnayı gösteren yazının sonradan ilâve edildiği hakkındaki dâvacının iddiası usulen tahkik edilerek, sonradan yazıldığı sabit olmadığı takdirde hâdisenin mahiyeti, ihale edilerek dâvacıya satılan bahçenin üstünde inşa edilmiş bir binanın satıştan istisna edilmiş olduğunu göstermesi itibariyle, yerin *mütemmim cüz'ü addedilen binanın bu suretle istisnası kanunen caiz olmayacağından* ve bu şartla vaki olan bey'in Borçlar Kanununun 20 inci maddesinin son fıkrasına ve satıştan meczum olan garezi temlike göre bu şekildeki akit tamamen batıl olduğundan dâvacının bu ihalenin butlanına istinaden bedelinin istirdadını talep edebilip garezi ihaleden hariç kalan binaya tesahup edemeyeceği cihetle bu ceheetler nazara alınarak evveleminde istisnayı tazammun eden şerhteki sahtelik hakkında tahkikat yaparak neticesine göre hüküm vermek lâzımgelirken bundan zuhul olunması hükmün nakzını müstelzimidir...»

c) *Kararın tahlili*. Medeni Kanunumuzun 619 ve müteakıp maddelerinde, binaların yerin mütemmim cüz'ü olduğunu açıkça görmekteyiz. Diğer taraftan, Borçlar kanununun 184 üncü maddesine göre de, mütem-

mim cüzü'ler, ancak yıkılma, çıkarılma gibi hâdiselerden sonra müstakil olarak bey aktine mevzu olabilirler. Malatya Asliye Hâkimliği, dut bahçesinin başka bir kimse uhdesinde, içindeki evin de Hazine adına tapuda kayıtlı bulunması keyfiyetini, fazla incelemeğe lüzum görmeden, Hazine'nin tapu kaydına dayanan müdafaasını kabul etmiş ve dut bahçesi sahibinin men'i müdahale talebini reddetmiştir. Bu suretle Asliye Hâkimliği, toprak üzerinde bulunan binanın yerden müstakil olarak tapuda kayıtlı bulunabileceğini, binaların, toprağın satışından istisna olunabileceğini kabul etmiştir.

Medeni Kanunumuzun cüz'ü mütemmim müessesesi, yeni hukukumuzun en göze çarpan inkılâp hükümlerini ihtiva etmekte olması itibarile mesele üzerinde biraz durmak gerektir.

Medeni Kanunumuz 619 uncu maddesinde, bir şeye malik olan kimse'nin o şeyin bütün mütemmim cüzü'lerine de malik olacağı, 644 üncü maddesinde toprak üzerine yapılan, inşa edilen şeylere mülkiyetin şamil olacağı, 651 inci maddesinde inşaatın arsanın mütemmim cüz'ü olduğu, 654 üncü maddesinde, külübe, baraka gibi hafif binaların ancak inşa edenin mülkü olacağı tasrih olunmaktadır. Görülüyor ki Medeni Kanunumuz, toprak üzerindeki mülkiyetin şümül sahasını açık olarak belirtmekte, ne gibi şeylerin tereddütsüz mütemmim cüzü' olduğunu anlatmakta ve diğer hal ve ihtimaller içinde 619 uncu maddeyi kıstas olarak vermektedir.

Hâdisemizle ilgili olması bakımından şu nokta üzerinde durmak lâzımdır: umumi olarak bir şeyin cüz'ü mütemmim olma vasfını alabilmesi ancak tabiatın (tabii semereler) veya insanın (inşaat, birleştirme, karıştırma) bir aksiyonu neticesi olabilir. Binaenaleyh hukuki bir tasarrufla bir şeye mütemmim cüzü' olma vasfı verilemeyeceği gibi mütemmim cüzü olan bir şeyden de mukavele ile bu vasıf hiç bir zaman geri alınamaz. Dut bahçesinin mezat kaimesinde evin yazılı olmadığı ve evin satıştan hariç tutulduğu ve bunu da alıcının kabul ettiği yolundaki hazine iddiası hiç bir kıymet ifade etmez. Zira, Medeni Kanunumuzun *bir şeye mâlik olan kimse, o şeyin bütün mütemmim cüzü'lerine de malik olur* hükmü, ahkâmı âmiredendir. Bilâkis teferruat hakkındaki hüküm bu mahiyette değildir. Filhakika 621 inci maddenin birirnci fıkrasında: *«bir şeye ait yapılacak temlikî tasarruflarda o şeyin istisna olunmayan teferruatı dahil olur»* denmektedir. Şu halde mütemmim cüz'ler üzerine müstakil aynı bir hak tesisine matuf tasarruflar muteber olmamak lâzımgelir. Her ne kadar 807 inci addenin 3 üncü bendinde inşaat müteahhitlerinin inşa ettikleri ve mütemmim cüzü olan binalar dolayısıyla kendilerine bir kanunî ipotek hakkı tanınıyorsa da, buradaki rehin hakkında şümül sahası, hakkın menşei olan mütemmim cüze inhisar etmemektedir. Keza, bir gayri menkul üzerindeki irtifak hakkı o gayri menkulün muayyen ve çok mahdut bir sahasına taallük etse bile, bu haktan bütün gayri menkul mükellefiyet altına girmiş sayılır. Bu durumun aksî de aynı hükme tâbidir. Asla taallük eden aynı haklar mütemmim cüzlere de şâmilidir (M. K. m. 619). Gayri menkul rehni mütemmim cüzülerine ve teferruatına şâmil olur (M. K. m. 717/1). Borçlar Kanununun 58 inci maddesinde mevzu bahis olan mesuliyet mütemmim cüzüleri de çevresi içine almaktadır.

Kanunlarımızın bu hükümleri açıkça göstermektedir ki, asıl ile mütemmimi bir kül teşkil etmekte ve mütemmim cüzüleri bu vasfı taşıdığı müstakil muamelelere mevzu olamamaktadır.

Temyiz Mahkemesi, mezat kaimesinde dut bahçesinin yazılı olup olmadığının yazılı ise, bunun mezattan evvel mi, sonra mı yazıldığının tahkik edilmesi lâzımgeldiğini söylemektedir. Hazinenin ve dut bahçesi alıcısının menfaatlerini gözetmek, adaletin yerini bulmasını temin eylemek bakımından, asliye hâkimliğince nazara alınmadığı anlaşılan bu cihete, temyizce temas edilmiş olması çok yerindedir. Çünkü dut bahçesi sahibinin, mezat kaimesinde yazılı olmıyan ve ona göre muhammen bedel tesbit olunup satılır bir bahçe içindeki binaya, mütemmim cüzü diyerek tesahüp etmeğe kalkması ne kadar yanlış olursa satılığa çıkarılan bir gayri menkulü kanunen caiz olmıyan istisnai kayıtlarla satın alan veya satan kimselerin böyle bir bey' ile bağlı kalması da o kadar yersiz addolunmak icabeder. Borçlar Kanunumuzun 20 inci maddesinin 2 inci fıkrası lâğiv şartlardan bahsettikten sonra aynı maddenin 6 inci fıkrasında, bunlar (yani 2 inci fıkranın lâğiv addettiği şartlar) olmaksızın akdin yapılmıyacağı meczum bulunduğu takdirde akitler tamamiyle bâtil addolunur denmektedir. Binaenaleyh Temyiz Mahkememiz çok haklı olarak dâvayı şu neticeye bağlamış bulunuyor:

1 — Toprak, üzerindeki binalar istisna edilerek satılamaz.

2 — Taraflar, kanunen mütemmim cüzü olan bir şeden bu vasfı mukavele ile geri alamazlar.

3 — Bâtil olan istisnai bir şartla yapılan satışlarda, şartın taraflarca bilinmesi halinde akdin yapılmıyacağı meczum ise, yalnız şartlar lâğiv değil, mukavele de tamamen bâtil addolunur.

H. T.

*
**

III — Borçlar Hukuku:

1. — Temyiz Mahkemesi Dördüncü Hukuk Dairesinin 29/11/1943 tarih ve K. 3330, E. 4142 sayılı kararı:

Temyiz Mahkemesi Dördüncü Hukuk Dairesi esas 4142 karar 3330 sayılı ve 29/11/1943 tarihli kararında bir maden amelesinin ölümü dolayısıyla istenilen maddî ve manevî tazminatın hangi esaslara göre verileceği ve bu bakımdan aile mefhumuna kimlerin dahil bulunduğunu tesbit etmektedir.

Dâva; müddeilerin kardeşleri ve müverrislerinin Fethiyede madenlerde işçi olarak çalışırken şirketin fennî tedbirleri almaması yüzünden sukut eden maden kitlesinin altında kalarak ezilip ölmüş olduğundan bahisle maddî ve manevî zarar istenilmesinden çıkmıştır.

Asliye Mahkemesi; dâvacıların kardeşleri müteveffanın ölümüyle onun yardımından mahrum kaldıkları tezahür etmemekte bulunmasına ve hâdise 936 tarihinde vukubulmasına ve maden nizamnamesinin 78 inci maddesi mucibince tazminatın müteveffanın ailesine verilmesi lâzımgelmesine ve kardeşler ise aile mefhumuna dahil bulunmamasına ve her ne kadar 4268 sayılı kanunun 11 inci maddesinde bu kabil kazalarda tazmi-

natın ölenlerin mirasçılara verileceği yazılı ise de bu kanunun hgdise- nin vukuundan sonra neşredilmiş bulunmasına binaen bu dāvaya tatbik olunamıyacağına binaen dāvayı reddetmiştir.

Temyiz Mahkemesi kararı üç sebeple nakzetmektedir:

a — «Maden nizamnamesinin 78 inci maddesinde madenlerde vuku- bulan kazalardan dolayı ölünün ailesine tazminat verileceği yazılı olması- na göre bu gibi kazalarda mutlak surette yâni dāvacıların ölünün yardı- mından mahrum kalıp kalmadıkları aranılmaksızın maddi tazminat lâ- zım» gelir.

b — «Elem ve teessür mukabili olan manevi tazminatın lüzumunda da muavenetinden mahrumiyet şart» değildir.

c — Maden nizamnamesinde «78 inci maddedeki aile mefhumuna ölü- nün kardeşleri de dahildir».

Kararın neticesine tamamen iştirak etmekle beraber mucip sebepler üzerinde bazı noktaların tetkiki lâzımgeldiğini zannediyoruz:

Dāvada şirketin fennî tedbirleri almaması yüzünden kazanın vuku- bulduğu iddia edilmesine nazaran müddelaleyh şirketin mes'uliyetinin akitten mi, yoksa haksız fiilden mi doğduğu tetkik edilmek lâzımgelir. Bu iki sebepten birinin kabulüne göre, bu hâdiseye büyük bir tesiri olma- makla beraber, prensip itibariyle, mühim bazı noktalarda farklı hükümle- rin cereyan edeceği tabiidir.

İşçi ile şirket arasındaki münasebet, esas itibariyle bir hizmet akdın- den başka birşey değildir. Borçlar Kanununun 332 inci maddesine göre iş sahibi «işin mahiyeti noktasından hakkaniyet dairesinde kendisinden istenilebileceği derecede çalışmak dolayısıyla maruz kaldığı tehlikelere karşı icap eden tedbirleri ittihaz... mecburdur». Hizmet akdi babında ba- his mevzuu olan bu hükmün akdin âmme intizamına taallük eden hü- kûmlerinden olduğu ve iş sahibinin akit dolayısıyla bir vecibesini teşkil edeceği tabiidir. Şu halde icap eden bu tedbirleri almıyan bir iş sahibi hizmet akdinden doğan bir vecibesini yerine getirmemiş olur ve binaen- aleyh mesuliyeti akdi bir mesuliyet sayılmak icap eder.

Bu meselenin iş kazalarından çıkan dāvalarda, hususiyile müruru za- man ve beyyine külfeti bakımından mahkemelerimizde birçok defalar ba- his mevzuu olduğunu ve farklı içtihatlar husule geldiğini hatırlıyoruz. Filhakika hâdisede araya maden mevzuatı da girmektedir. Fakat maden işçilerinin maruz kaldıkları daha büyük tehlikelere karşı onları himaye için kullanılan bu mevzuat işçi ile maden sahibi iş veren arasındaki hu- kuki rabitanın mahiyetini değiştiremeyeceği gibi işçiyi hizmet akdinin ta- nındığı himayeden ve lehine koyduğu hükümlerden mahrum edemez. Ka- naatimizce gerek maden nizamnamesinin 78 inci ve gerekse 4268 sayılı kanunun 11 inci maddeleri iş sahibini hizmet akdinden doğan mesuliyet- tinden başka mesuliyetlere de maruz kılmıştır. Binaenaleyh hizmet ak- dinden işçi lehine doğan hükümler dışında kalan meselelerde bu mevzu- ata müracaat etmek bugünkü medenî hukukla sosyal ekonominin işçi le- hindeki temayüllerine ve dolayısıyla bu mevzuatın ruhuna uygun olur.

Halbuki asliye mahkemesi bu noktaya temas etmiyerek meseleyi bir haksız fiil şeklinde ve Borçlar Kanununun 45 inci maddesindeki esas dai-

resinde tetkik etmiş Temyiz Mahkemesi de bu noktaya temas buyurmamıştır. Bizce bir akit kanunun o akit hakkında koyduğu âmir ve, hilâfına taraflarca konulmuş hususi bir hüküm olmadıkça, müfessir hükümlerle bir küll teşkil eder. Diğer tabirle kanunun o akitte taraflara yüklediği vecibeler de akdin birer cüzüdür ve bunların ihlâli akdi borçların ihlâli demektir ve binaenaleyh bundan doğacak mesuliyet te akdi bir mesuliyettir.

Bu itibarla; hâdisede maden mevzuâtı müsait olmasa da iş sahibine Borçlar Kanununun 332 inci maddesi mucibince hizmet akdinden doğan bir mesuliyet yüklemek ve onu mağdura ve dolayısıyla vârislerine tazminat vermeğe mecbur tutmak mümkün ve doğrudur.

Arzettiğimiz hâdisede bu mesele mühim bir rol oynamamaktadır. Bununla beraber yüksek mahkememizin bir akdin şümulünü ve bilhassa iş kazalarında iş sahibinin mesuliyetinin nev'ini tâyin ve tayzih buyurmasını takibatın aydınlatılması bakımından çok lüzumlu ve faydalı görüyoruz.

S. S. O.

*
**

2. — Temyiz Mahkemesi Dördüncü Hukuk Dairesinin 31/12/1943 tarih ve K. 3693, E. 4568 sayılı kararı:

Temyiz Mahkemesi 4 üncü Hukuk Dairesi 4568 esas 3693 karar sayılı ve 31/12/943 tarihli kararında Devletin bir âmme hizmetinden dolayı mesuliyeti hakkında çok mühim bir içtihatla bulunmuştur.

Dâva; İstanbul Boğazında yapılan askeri bir manevra esnasında ser-seri bir kurşunla yaralanmış ve tedavi edilmekte olduğu hastahane muahharan vefat etmiş olan bir zatın vârisi tarafından techiz ve tekfin masrafiyle ve manevi tazminat talebiyle açılmıştır.

Asliye Mahkemesi; dâvayı bir haksız fiil dâvası olarak kabul ve rüyet etmiş, Milli Müdafaa Vekâletinin salâhiyet itirazını, fiilin İstanbulda vuku ve Vekâletin İstanbulda birlik ve şubeleri bulunduğu talebiyle reddetmiş, dâvanın esasına girdikten sonra da «Borçlar Kanununun 45 inci maddesi hükmüne göre ölüm neticesinde diğer kimselerin müteveffanın yardımından mahrum kaldıkları takdirde bu zararın tazmini lâzımgelip hâdisede ölüm neticesi müddeinin yardımından mahrumiyeti tahakkuk etmemiş ve mübrez vesaika nazaran atış sahasının emniyet altına alındığı anlaşılmış ve şu halde vaki olan kazada Milli Müdafaa Vekâletine izafe edilecek bir kast ve ihmâl ve teseyyüp sebepleri mevcut bulunmamış olmakla her iki cihetten varit olmıyan dâvanın reddine karar» vermiştir.

Temyiz mahkemesi bu kararı nakz etmekle beraber dâvayı Asliye Mahkemesi gibi bir haksız fiil dâvası saymış ve Borçlar Kanunu hükümleri dairesinde tetkik etmiştir.

Yüksek Mahkemeye göre:

«Her ne kadar gemi kumandanlığının cevabında vak'a gecesı krokide gösterildiği istikametlerde hedef çektirilerek yapılan atışta romörkore bir vardabandıra ile bir gözcü, bir de porsun verilmiş olduğu ve romörkörle

gemi arasında irtibat temin edilerek atış sahasının emniyet altına alındığı ve gemi kumandanlığının tahkikat raporunda da atış edilen mahal ile hâdisenin vukubulduğu mahal arasındaki mesafenin 2102 ve kurşun menzili-nin nihayet iki bin metre olduğu yazılı bulunmuş ve mahkemece de bunlara dayanılarak ölüm hâdisesinin ihmâl ve kusur neticesi vukubulmadığına karar verilmiş ise de gemide tutulan tarihsiz bir raporda normal bir tü-fekten atılan merminin fazla inhiraf ve namlunun setlerinin aşınması se-bepleriyle kazanın vukuuna sebep olduğu yazılı bulunmasına mebni nam-lunun setleri aşınmış olan tüfeklerin muayene edilmeksizin atışa çıkarıl-ması başlı başına bir kusur teşkil edeceğinden atış yapılırken yukarıda gösterildiği üzere bazı tedbirler alınmış olmasından ve atış mahalli ile hâdisenin vukubulduğu yer arasındaki mesafenin kurşun menzilinden fazla bulunmasından dolayı dâvanın reddi lâzımgelmeyip atışa çıkarılacak tüfeklerin atıştan evvel muayeneye tâbi olup olmadığı ve kazanın vuku-bulduğu mahallin herkesin gelip geçmesine mahsus yerlerden olduğu ci-hetle her ihtimal göz önünde tutularak bir kazanın vukuuna mani olmak için daha ne gibi emniyet tedbirleri alınmak lâzımgeldiği ve bu tedbirle-rin alınıp alınmadığı usulen tahkik olunmak icap etmektedir.

İkinci nokta hakkında Yüksek Mahkeme:

«Dâvacı; Borçlar Kanununun 45 inci maddesinin son fıkrası ölüm ne-ticesi müteveffanın yardımından mahrum kaldığından dolayı tazminat dâva etmeyip bu maddenin birinci fıkrası mucibince müteveffanın techiz ve tekfini ve sairesi için vukubulan sarfiyatı ile manevi tazminat talep et-miş ve bu kabil maddî tazminat ile manevi tazminat talebinin mesmülye-ti dâvacının müteveffanın yardımından mahrum kalması mesrut» değil-dir; buyurmaktadır.

1 — İctihat; borçlar hukuku bakımından çok vazih ve tamamen ye-rindedir.

2 — Bugünkü hukuk, hukuka bağlı Devlet sistemini kabul ettiği ve Devleti ferde ika ettiği zararlardan dolayı mali tazminatla mes'ul tuttu-ğu cihetle böyle bir faaliyetten dolayı Devlete mesuliyet tevcih edilmesi de çok doğru, haklı ve ileri bir görüştür.

3 — Ancak vazife ve tatbik edilecek hukuk kaidesi bakımından bu iç-tihat üzerinde ehemmiyetle durmak icap etmektedir.

Türkiyemiz gibi hukuka bağlı Devlet sistemi ve Devletin mesuliyetini kabul eden memleketler bu mesuliyetin hangi mahkemeler tarafından ve hangi hukuk kaidelerine göre tevcih edileceğinden tereddüt etmekte ve ortaya muhtelif sistemler atmaktadırlar. İngiltere ve Amerika gibi mah-dut ve tamamen hususi bir vaziyet arzeden memleketler şekli ve uzvi bir bakımdan Devlet aleyhine âmme hizmetlerinden dolayı açılan dâvaları da fertler aleyhine açılan dâvalar mahiyetinde saymakta yani bu dâvaları da adliye mahkemelerinde ve aynı hukuk kaideleri dahilinde görmektedirler. Fakat başta Fransa olmak üzere birçok memleketlerde idari rejim kabul edilmiş ve âmme hizmetlerinden çıkan ihtilâflar idari mahkemelere tev-di olunmuştur.

Medeni Hukukumuzda menşe teşkil etmiş olan İsviçre, Alman sistemi-nin tesiri altında kalmış ve Devlet patrimuvanını ilgilendiren dâvaların

Federal Mahkeme tarafından görülebileceğini kabul etmekle beraber tamamen vazih bir sistem kuramamıştır. İsviçre Borçlar Kanununun bizde alınmamış olan 61 inci maddesinde memurların fiillerinden dolayı Devletin mesuliyeti meselesinin kanton kanunlarına bırakıldığını ancak münakale ve saire gibi şınai mahiyet arzeden hizmetlerin Borçlar Kanununa tâbi olacağı tasrih edilmiştir.

Bizde bu 61 inci maddenin alınmaması ne hüküm ifade eder? Acaba kanun vazımız Devletin âmme hizmetlerinden ve hâkimiyetin istimalinden husule gelen zararlarından dolayı da Borçlar Kanununa tâbi olacağını mı göstermek istemiştir?

Zannetmiyoruz ve bu görüşümüzü pozitif iki esasa istinat ettiriyoruz:

a — Teşkilâtı Esasiye Kanunumuz idari dâvaları medeni ve hususi dâvalardan tamamen ayırmış ve bunların hallini Devlet Şûrasına bırakmak suretiyle idari rejimi bir esas teşkilât prensipi olarak koymuştur. Binaenaleyh idari mahiyet arzeden bir dâvanın adliye mahkemelerinde görülmesi Esas Teşkilât Kanununa aykırıdır.

b — Devlet Şûrası Kanununun 23 üncü maddesinin A bendi de «rüyeti adli mahkemelerin vazifesi dışında bulunan meseleler hakkındaki idari fiil... lerden dolayı hukuki muhtar olanlar tarafından açılacak dâvalar» ın Devlet Şûrasında görüleceğini tasrih etmektedir.

Dâvanın mevzuunu teşkil eden askeri manevranın bir hususî teşebbüs ve haksız fiil sayılmasına imkân olmayacağı meydandadır. Bu manevranın «idari bir fiil» olduğunda şüphe yoktur. Şu halde bu idari fiilden hukuku muhtel olanların Devlet Şûrasında bir tam kaza dâvası açarak tazminat istemeleri lâzımgelmektedir. Netekim aynı rejim ve sistem cari olan Fransada buna benzer dâvalar ötedenberi Devlet Şûrasında görülmektedir.

Elîmizdeki ilâm suretine nazaran Milli Müdafaa Vekâleti tarafından bir vazife itirazı dermeyan olunmamak ve Devlet Şûramızın âmme hizmetlerinin kusurlu görülmesinden ve diğer sebeplerden doğan tam kaza ve mesuliyet dâvalarındaki içtihatları maatteessüf henüz tebellür etmekle beraber dâvanın adliye mahkemelerinin vazifesi dışında kaldığı kanaatindeyiz.

c — Dâvanın cereyan tarzı da bu görüşümüzü teyit etmektedir: Hâdisede bir hizmet kusuru olduğu; idari fiilin dayandığı âmme hizmetinin iyi tanzim edilmediği anlaşılmaktadır. Fakat bu kusuru kim takdir edecektir? Sırf hukuk sahasında mütehassıs olan ve hâdiseleri sadece hukuki cepheden tetkik ve hal eden hâkim hâdisenin bu cephesinden gayri cephelerini tetkik edemez. Bir hususî dâvada dâvanın hukukî cephesinden gayri teknik bir cephesi bulunur ve bunun aydınlanması dâvaya müessir olursa adliye hâkimi ehli vukufa müracaat eder. Halbuki idare hukukunda olduğu kadar âmme hizmetlerinde ve idare tekniğinde de ihtisas sahibi sayılan, idari işleri içinde yetişen idare hâkimi meselenin hukukî cephesiyle beraber âmme hizmetlerine, idare tekniğine taallük eden kısımlarını da halleder. Hizmetin kusurlu görülüp görülmediğini de takdir eyler. Böyle âmme hizmetlerinden doğan bir dâvayı tetkik eden idare hâkimi; adliye hâkiminin yaptığı gibi sadece taraflar arasındaki ihtilâflı

noktaları hukuk bakımından tetkikle iktifa edemez. O; aynı zamanda bir âmme hizmetini mürakabe eden yüksek ve mütehassıs bir idari makam gibi hizmetin de gereği gibi görülüp görülmediğini tetkikle mükelleftir.

Dâva adliye mahkemesinde, sırf adli işlerde ihtisası olan hâkim tarafından tetkik edilince hâkim işin teknik kısmını halletmek için ehli vukufa müracaat edecektir. Fakat idari bir fiilde bu ehli vukuf kim olacaktır? Salâhiyetli kumandanlar tarafından tanzim, idare ve mürakabe edilen bir fiilin kusurunu, dışarıdan herhangi bir kimseye, meselâ emekli bir subaya veya askeri makaleler yazan bir armatöre mi tetkik ettireceğiz? Bugünkü Devlet ve idare teknik bir ihtisasa dayanır. En kudretli idare teknisyenleri de bu teşkilâtın içindedir. Ayrılanlar veya dışarıda kalanlar âmme hizmetlerinin icaplarını, ihtiyaçlarını takip ve takdir edemezler.

Su halde hizmet kusurunun olup olmadığını da yine idarenin en yüksek bir teknik ihtisas makamı olan ve içerisinde idarenin muhtelif şubelerinden seçilerek gelmiş en yüksek ve salâhiyetli idare adamları bulunan ve fakat idari faaliyetlere fiilen karışmadığı için hâdiseler karşısında bittaraf bir durumda bulunan Devlet Şûrası takdir edebilecektir. Halbuki yüksek mahkememiz kusurun usulen yani ehli vukuf marifetiyle tetkikini içtihat etmiştir ki böyle en salâhiyetli makamların idare ve nezareti altında görülen bir âmme hizmetinin hangi ehli vukuf marifetiyle tetkik edileceğini anlamak güçtür.

4 — Çok türlü çeşitler arzeden âmme hizmetlerinden doğacak mesuliyetlerin medeni hukuk çerçevesine sığmayacağı; idare hukukunun bir içtihat hukuku ve idare hâkiminin de bir içtihat hâkimi olduğu kabul edilmektedir. Devlet Şûrası Kanunumuz Devlet Şûrasını tam kaza ve dolayısıyla mesuliyet dâvalarının tetkik mercii olarak göstermekle iktifa etmiş ve bu suretle bu yüksek ihtisas mahkemesinin bir taraftan âmme hizmetlerinin bütün icap ve hususiyetlerini, diğer taraftan metinlerle mukayyet olmaksızın hukukun ve nisfetin tekmil esas ve icaplarını göz önünde tutarak içtihat imkânını vermek istemibdir. Netekim dünkü dünyanın en yüksek adalet müesseselerinden biri olduğunda kimsenin şüphe etmediği Fransız Devlet Şûrası bu sayede hem âmme hizmetlerinin maksada tamamen uygun bir suretle işlemesini ve hem de ferdi hakların en iyi bir tarzda, hattâ temyiz mahkemesinden çok ileri giderek himaye edilmesini temine muvaffak olmuş, hizmet kusuru, hasar; hakkaniyet ve müsavat teorileri gibi henüz medeni hukuk sahasında tamamen gelişmemiş esasları idare hukukunda büyük bir başarı ile tatbik etmiştir.

Binaenaleyh biz idari bir fiilin Borçlar Kanununun haksız fiiller hükümleri dairesinde tetkik edilmesini de hem mukayeseli hukuk ve hem de Türk hukuku bakımından doğru bulmuyoruz.

Hülâsa; Temyiz Mahkemesinin kararı hâdiseye göre çok yerinde ve adaletin tam bir ifadesi olmakla beraber âmme hizmetlerinden dolayı Devletin mesuliyeti meselesinin bu sahada ve bu esaslar dahilinde gelişmeyeceğini, bilâkis bir gün âmme hizmetlerinin gereği gibi görülmesine engel olarak reaksiyonlar doğurabileceğini zannediyoruz.

S. S. O.

3. — Temyiz Mahkemesi Birinci Hukuk Dairesinin 23/11/1943 tarih ve K. 4396, E. 2923 sayılı kararı:

Borçlar Kanununun 35 inci maddesine göre «hilâfı iki tarafca kararlaştırılmış veyahut maslahatın mahiyetinden istidlâl olunmuş olmadıkça hukuki bir muameleden mütevellit temsil salâhiyeti mümessilin.. vefatı... ile nihayet bulur.» Binaenaleyh, bir kimsenin sarahaten ölümünden sonra muteber veya baki olmak üzere diğer birine temsil salâhiyeti vermesi caizdir. Temsil salâhiyetini vermiş olan kimsenin ölümünden sonra vekâleti ifa eden mümessil öleni değil, onu istihlâf eden vârislerini temsil eder. Binaenaleyh salâhiyeti veren kimsenin vârisleri ittifak ederek mümessili azledebilirler. Fakat, tek bir vâris mümessili azledebilir mi?

Temyiz Mahkemesince tetkik olunan hâdisede, bir vârisin yalnız «kendi hissesi hakkında» mümessili azledebileceğini kabul etmektedir. Müteveffadan miras kalan mallar vârisleri arasında iştirak halinde bulunduğu cihetle bu mallar da vârislerden yalnız birinin, kendi hissesine mahsus olmak üzere tasarrufu caiz olmadığından (yukarıda 4 numaralı karara bakınız) kendi hissesi hakkında azlin husule getirebileceği neticele-ri tâyin zordur.

Ş Temyiz mahkemesi kararında, pek haklı olarak, vekâletten azlin hiç bir şekilde tâbi olmadığını tebarüz ettirmektedir. Muayyen bir şekilde verilen temsil salâhiyeti diğer herhangi bir şekilde ref olunabilir. Temyiz Mahkemesine arz olunan hâdisede, bizzat müteveffanın, noter tarafından resmi akitle verdiği temsil salâhiyetini mahalli kaymakamlığı verdiği istida ile refettiği iddia olunmuştu. Asliye Mahkemesi vekâletnamenin noter huzurunda yapılmış olmasıyla azlin de o suretle yapılması lâzımgeldiğine ve müteveffanın «kaymakamlığa müracaat sebebi anlaşılmasına ve bu hususta şahit istinama mesağ görülememesine binaen» dâvanın red-dine karar vermişti.

Temyiz mahkemesi «vekâletten azil şekli mahsusa tâbi olmadığından müteveffa İ tarafından halî hayatında vekil Z'nin azline dair kaymakamlığa verilen istidanın hakikaten İ tarafından verilip verilmediğinin tahkiki muktazi iken bu noktada zühul edilmesi ve Borçlar Kanununun 397 inci maddesine tevfikân vefatından sonra da hükmü muteber olmak üzere yapılan satışa tevkil üzerine henüz ferağ yapılmadan evvel İ'nin mirascısı olan dâvacı kendi hissesi hakkında vekil Z'yi vekâletinden azil hakkı mevcut olduğunun teemmül» olunmasını kanuna muhalif addetmiştir. 34 üncü maddeye göre temsil salâhiyeti diğerlerine bildirilmiş olduğu takdirde refedildiği de bildirilmek lâzım olup bildirilmezse ref onlar hakkında hüküm ifade etmez. Fakat, bu hüküm temsil salâhiyetinin ref'i, salâhiyetin verildiği şekilde yapılmasını istilzam edemez.

Su var ki bir şekilde verilen temsil salâhiyetine üçüncü şahısların ittilai zarurî görülmekte ise azlin de onlarca bilinecek şekilde yapılması icap eder. Salâhiyetin verildiği üçüncü şahıslarca bir kere malûm olduktan sonra bir azil şekline, hüsnüniyet kaideleri icabı üçüncü şahısların ittilamı farzetmek kabil olamazsa azil onlara bildirilmemiş farzedilmek lâzım-gelecektir. *Hukuki muamelelerde temsil kitabımıza bakınız. No. 92.*

§ Azil hukuki bir muamele olması itibariyle 50 liradan fazla kıymeti olan bir muameleye mütedair bulunması halinde şahitle isbat olunmaması hukuk usulü muhakemeleri kanununun 288 inci maddesi iktizasıdır. Fakat temyizce tetkik edilen hâdisede azil istida ile yapılmış olduğundan yazılı bir vesikaya istinat etmektedir. Bu istidanın müteveffadan sadır olduğu herhangi bir vasıta ile, meselâ imzasını noterce salâhiyetin verildiğine dair akit altındaki imza ile mukayese edilerek, icabında şahitler dinlenerek isbat olunabilir, bu takdirde azlin tekemmülü için temsil olunan kimseye bundan malûmat verilmesi kâfidir. Vekil diğer herhangi vasıta ile azlini öğrenmiş ise azil netice hasıl eder. Borçlar m. 37.

M. R. B.

**

IV — Hukuk usulü muhakemesi;

1. — Temyiz Mahkemesi İkinci Hukuk Dairesinin 30/12/1943 tarih ve K. 5364, E. 4325 sayılı kararı:

Hukuk Usulü Muhakemeleri Kanununun 224 üncü maddesine göre «salâhiyet gibi hâdisi şeklinde halli muktazi iddialar mahkemeye gelmeksiz tahriren de dermeyan olunabilir».

Binaenaleyh, müddeialehy cevap lâyihasında iptidai bir itiraz dermeyan etmiş ise bu itirazın hâline mahsus olan muhakeme celsesinde hazır bulunmasa bile, mahkeme salâhiyete dair olan cevaplarını tetkik eder, onu bir şeyi ikrar etmiş addetmez.

Mahkeme gıyaben yürüyen muhakeme celsesinde müddeialehyin salâhiyet hakkındaki yazılı itirazını tetkik ettikten sonra varit bulmıyarak reddederse ona 197 inci maddeye tevfiakan esasa cevap vermesi için bir mühlet verir. Müddeialehy bu mühlet içinde cevap vermediği takdirdedir ki hakkında gıyap muamelesi yapılır.

Temyiz mahkemesi kararında bu esastan yürüyerek diyor ki: «Bu kararın (salâhiyet iddiasının reddine dair) mezkûr kanunun (hukuk usulü muhakemeleri)225 inci maddesine tevfiakan mumaileyhaya (müddeialehye) tebliğ edilmemesi de usule muhalif» tir.

M. R. B.

**

III

Eser tahlil ve tenkitleri

1942 SENESİ TÜRK MECMUALARI HUKUK KRONİĞİ

İki yıldanberi neşretmekte olduğumuz Türk Mecmuaları Hukuk Kroniğimizin, 1942 senesine ait olanına büyük Türk kültür mecmualarını da hukuk mecmuaları yanında okuyucularımıza sunuyoruz. Geçen kroniğimizde zikretmediğimiz bazı mecmuaları bu kroniğimize aldık. Bunlardan bazılarının yazımını Fakülte mecmuası komisyonuna verdikten

sonra intişar ettiğini gördük; bazıları ise ya 1941 sonlarında veya 1942 de intişar etmeğe başlamıştır. Bu itibarla —pek az olmakla beraber— bazı yazılar 1941 kroniğinde yer alacak iken ister istemez bu kronikte yer almış bulunuyor.

Geçen Kroniğimizde olduğu gibi makale sahiplerinin isimlerini makalelerindeki şekliyle muhafaza ettik. Tercüme makalelerin başına yazı sahiplerini adını ve bundan sonra parantez içinde mütercimnin adını yazdık.

Makalenin başlığından sonra, yine parantez içinde yazının hangi mecmuada, kaçınıcı cildinde, o cildin hangi nüsha ve sahifelerinde bulunduğunu kaydettik. Bundan başka, yine geçen Kronikte olduğu gibi aynı plâni elde mevcut yazılara göre kabil olduğu kadar muhafaza etmeğe çalıştık. Yani umumî bölümler ile her bölüm içindeki hususi kısımlar ve bunların takip ettiği sıra geçen Kronikteki sıranın aynı olmakla beraber, bazı bölümlere girecek yazı bulunmadığı için bunları boş bırakmak zarureti hasıl olduğu gibi, bölümlere girmesi kabil olmıyan bazı yeni yazılar da bulunduğu için yeni birkaç başlık açmak icap etti. Bütün bunlara rağmen Kroniğin umumî çehresini muhafazaya gayret ettik.

Bu Kronikte tetkik ettiğimiz mecmualar ile kullandığımız kısaltmalar şunlardır:

- 1 — Adliye Ceridesi (Ad. Cer.) 1942 senesi.
- 2 — Belleten (Belleten) 1939-1942 seneleri.
- 3 — Cümhuriyet Halk Partisi Konferanslar Serisi (C. H. P. Konf. Ser.) 1941 senesi.
- 4 — Hukuki Bilgiler Mecmuası (Huk. Bilg. Mec.) 1942 senesi.
- 5 — Hukuk Fakültesi Mecmuası (Huk. Fak. Mec.) 1942 senesi.
- 6 — Hukuk Gazetesi (Huk. Gaz.) 1942 senesi.
- 7 — İdare (İd.) 1942 senesi.
- 8 — İktisat Fakültesi Mecmuası (İkt. Fak. Mec.) 1942 senesi.
- 9 — İktisadi Yürüyüş (İkt. Yür.) 1942 senesi.
- 10 — İstanbul Barosu Mecmuası (İst. Bar. Mec.) 1942 senesi.
- 11 — İş (İş) 1942 senesi.
- 12 — İzmir Barosu Dergisi (İzm. Bar. Derg.) 1942 senesi.
- 13 — Köye Doğru (Köy. Doğ.) 1942 senesi.
- 14 — Maliye Mecmuası (Mal. Mec.) 1942 senesi.
- 15 — Millet (Mil.) 1942 senesi.
- 16 — Siyasî İlimler Mecmuası (S. İ. M.) 1942 senesi.
- 17 — Tarih Vesikaları (Tar. Ves.) 1941-1942 senesi.
- 18 — Ülkü (Ül.) 1942 senesi.
- 19 — Üniversite Haftası (Üniv. Haf.)
 - A) Erzurum 1941
 - B) Diyarbakır 1942.
- 20 — Üniversite Konferansları (Üniv. Konf.) 1941-1942 senesi.
- 21 — Vakıflar Dergisi (Vak. Derg.) 1942 senesi (*).
- 22 — Yeni Fikir (Yen. Fik.) 1942 senesi.

(*) 1938 de intişar etmiş olan 1 inci nüshasını da bu yazıya aldık.

- 23 — Yeni Türk Mecmuası (Yen. Tür. Mec.) 1942 senesi.
 24 — Yurd (Yurd) 1942 senesi.
 25 — Yurd ve Dünya (Yur. Dün.) 1942 senesi.

*
**

Aranılacak olan yazıların kolayca bulunabilmesi için kullandığımız plân ile makalelerin sıra numaralarını da aşağıda işaret ediyoruz:

I. — UMUMİYAT:

1. Hukuk Felsefesi. No. 1 — 14.
2. Hukuk Sosyolojisi. 15 — 30.
3. Müteferrik. 31 — 39.

II. — HUKUK TARİHİ:

1. Türk Hukuk Tarihi ve İslâm Hukuku. 40 — 59.
2. Roma Hukuku.
3. Müteferrik. 60 — 66.

III. — YABANCI MEVZUAT VE MUKAYESELİ HUKUK:

1. Devletler Hukuku ve Âmme Hukuku. 67 — 72.
2. Ceza Hukuku ve Ceza Usulü. 73 — 79.
3. Hususi Hukuk.
 - a) Medeni Hukuk. 80 — 89.
 - b) Ticaret Hukuku. 90.
 - c) Hukuk Usulü. 91.
4. İktisadi Hukuk. 92.

IV. — DEVLETLER HUKUKU:

1. Devletler Umumi Hukuku. 93 — 113.
2. Devletler Hususi Hukuku. 114 — 119.

V. — ÂMME HUKUKU:

1. Umumi Âmme Hukuku. 120 — 125.
2. Hukuku Esasiye. 126 — 129.
3. İdare Hukuku. 130 — 167.

VI. — CEZA HUKUKU VE CEZA USULÜ HUKUKU:

1. Ceza Hukuku.
 - a) Ceza Hukuku Tarihi.
 - b) Antropoloji ve Kriminoloji. 168 — 171.
 - c) Suçlu ve Suçluluk. 172 — 184.
 - d) Cezalar. 185 — 188.
 - e) Muhtelif Suçlar. 189 — 197.
 - f) Cezaların infazı ve Hapishanecilik. 198 — 203.
 - g) Beynelmilel Ceza Hukuku.
 - h) Müteferrik. 204 — 212.
2. Ceza Usulü Hukuku. 213 — 218.
3. Adli Tıb. 219 — 220.

VII. — HUSUSİ HUKUK:

1. Medeni Hukuk:
 - a) Umumi Esaslar. 221 — 234.
 - b) Şahsın Hukuku. 235 — 242.
 - c) Aile Hukuku. 243 — 282.
 - d) Miras Hukuku. 283 — 285.
 - e) Eşya Hukuku. 286 — 290.
 - f) Borçlar Hukuku. 291 — 307.
 - g) Müteferrik. 308 — 311.
2. Ticaret Hukuku.
 - a) Tüccar ve ticari muamele. 312 — 314.
 - b) Ticaret Şirketleri. 315 — 318.
 - c) Kıymetli evrak. 319 — 321.
 - d) Ticari taahhütler. 322 — 325.
 - e) Sigorta hukuku. 326 — 331.
 - f) Deniz ticareti hukuku. 332 — 335.
3. Fikri ve Sınai Hukuk. 336 — 337.
4. İş Hukuku. 338 — 345.

VIII. — İKTİSADİ HUKUK:

1. Umumiyyat. 346 — 349.
2. Milli Korunma. 350 — 358.
3. Kooperatif Hukuku. 359.
4. Ticaret Birlikleri.
5. Para, Kliring, Kredi. 360 — 362.
6. Küçük Sanatlar. 363 — 365.
7. Mali mevzuat. 366 — 370.
8. Müteferrik. 371 — 372.

IX. — HUKUK USULÜ VE İCRA İFLÂS HUKUKU:

1. Umumi Esaslar. 373 — 377.
2. Deliller. 378 — 380.
3. Kanun Yolları. 381 — 382.
4. Hâkim, Avukat, Noter. 383 — 394.
5. İcra. 395 — 403.
6. İflâs. 404.
7. Müteferrik. 405 — 407.

X. — JÜRİSPRÜDANS NOTLARI VE HAKEM KARARLARI:

1. Medeni Hukuk ve Borçlar Hukuku. 408 — 434.
2. Ticaret Hukuku. 435 — 436.
3. Hukuk Usulü. 437 — 442.
4. İcra - İflâs Hukuku. 443.
5. Ceza Hukuku. 444 — 447.
6. Ceza Usulü. 448.
7. Devletler Hususî Hukuku. 449.
8. İdare Hukuku. 450.
9. Hakem kararı. 451.

I — UMUMİYAT

1. Hukuk Felsefesi

1. Dr. HÜSEYİN AVNİ GÖKTÜRK, Hukukla hayat arasındaki âhenk (Mil. 1942, sayı 1, sah. 10-11).
2. Dr. HÜSEYİN AVNİ GÖKTÜRK, Hukukla hayat arasındaki âhenk (Huk. Bilg. Mec., cilt 13, sah. 7695-7697).
3. YAKİM BAHAR, Hukukun insan tekâmülündeki rolü (Yen. Fik., sayı 3, sah. 5).
4. MUHTAR YAZIR, Kanun duygusu (S. İ. M. 1942, sayı 141, sah. 347 - 349).
5. Dr. MUAMMER TOLGA, Hakkanîyet (İst. Bar. Mec., 1942, sah. 164-168).
6. A. FOUILLÉ (terc. Dr. K. Fikret Arık), XIX uncu asır İngiliz hukuk felsefesine dair (S. İ. M. 1942, sayı 140, sah. 327 - 331).
7. ABDÜLHAK KEMAL YÖRÜK, Hukukla ahlâkın münasebeti (Ad. Cer. 1942, sah. 914 - 926).
8. Dr. ALİ FUAT BAŞGİL, Vatandaşların âmme hakları ve milli camianın emniyet ve disiplin meselesi (Üniv. Haf., I. Erzurum, sah. 101 - 114).
9. NİHAT ERİM, Millet ve Ahlâk (Mil. 1942, sayı 7, sah. 198 - 199).
10. Dr. ALİ FUAT BAŞGİL, Muasır devlette memur meselesi ve memurların mesleki fazilet ve terbiyesi (Üniv. Haf., II. Diyarbakır, sah. 160 - 175).
11. İ. BEYAR, Manevi mesuliyet (Yen. Fik. sayı 17-18, sah. 4 ve 11; sayı 19, sah. 4 ve 9).
12. HATEMİ SENİH, Kanunlar ve örfler (İş, 1942, sayı 30-31, sah. 160 - 161).
13. Dr. YAVUZ ABADAN, Tabii Hukuk ve Hürriyet (İst. Bar. Mec. 1942, sah. 129-140; sah. 210-244).
14. Dr. YAVUZ ABADAN, Tabii Hukukun hürriyet telâkkisini tenkit (İst. Bar. Mec., 1942, sah. 453-465).

2. Hukuk Sosyolojisi

15. HİLMİ ZİYA, Hukuk ve Cemiyet (İş 1942, sayı 30-31, sah. 162-164).
16. HENRİ LÉVY - BRUHL (terc. Dr. K. Fikret Arık), Hukuk ve Sosyolojinin münasebetleri (S. İ. M. 1942, sayı 130, sah. 395-399).
17. Dr. FİKRET ARIK, İçtimai Hukuk hakkında (Ad. Cer. 1942, sah. 573 - 588).
18. H. LÉVY - BRUHL (terc. Z. F. Fındıkoğlu), Auguste Comte'un Sosyolojisi (IV. İlimlerin sosyolojisi), (Huk. Fak. Mec., 1942, cilt VIII, sah. 252 - 313).
19. Dr. HÜSEYİN NAIL KUBALI, Uzviyetçi bir cemiyet ve siyaset telâkkisi (Huk. Fak. Mec. 1942, cilt VIII, sah. 203 - 222).
20. MORRIS GINSBERG, (terc. Muhlis Fer), Harbin sebepleri (S. İ. M. 1942, sayı 140, sah. 332 - 340; sayı 141, sah. 358-364).

21. İBRAHİM KENBER, 1789 Fransız inkılâbı zaruri mi idi? (Yurd, cilt 2, sayı 6, sah. 25-27; cilt 3, sayı 1, sah. 19-21).
22. SİDDİK SAMİ ONAR, Medenî Kanununun içtimai bünyemiz üzerindeki tesirleri ve içtimai kıymeti (İş, 1942, sayı 30-31, sah. 181-185).
23. MUSTAFA ŞEKİP, Monogami meselesi (İş, 1942, sayı 30-31, sah. 142-145).
24. ZİYAEDDİN FAHRİ, Kışlada sosyal araştırmalar: Evlilik, bekârlık (Köy. Doğ. 1942, sayı 44, sah. 5-6).
25. YAKİM BAHAR, Zamanımıza kadar evlenmenin geçirdiği tahavvüller (Yen. Fik., sayı 8, sah. 4-5).
26. SİDDİK SAMİ ONAR, Kadının cemiyet ve ailedeki rolü ve hukuki vaziyeti (Üniv. Haf., II. Diyarbakır, sah. 28-41).
27. JEAN CHABAS (terc. Dr. K. F. Arık), Japon ailesi ve içtimai rolü (S. İ. M. 1942, sayı 133, sah. 28-31; sayı 135, sah. 120-125).
28. NİYAZI BERKES, Gizli evlenmeler (Yur. Dün. 1942, sayı 19, sah. 236-244).
29. SAMET AĞAOĞLU, Köy ve Köylü meselesi (Ülkü, 1942, sayı 22, sah. 4-6).
30. MEDİHA BERKES, Köyde kadının durumu (Yur. Dün., 1942, sayı 21, sah. 327-332).

3. Müteferrik

31. HASAN REFİK ERTUĞ, Kanun tekniğimiz üzerinde düşünceler (S. İ. M. 1942, sayı 137, sah. 181-184).
32. OSMAN NURİ UMAN, «İntizamî âmme» istilahının kanunlarımıza girişı ve mânası (İzm. Bar. Derg. 1942, sayı 27, sah. 453 - 461).
33. AHMET KUTSİ TECER, Milli Birlik (Ülkü, 1942, sayı 13, sah. 1-2).
34. Dr. YAVUZ ABADAN, Yurddaş ve Halkevleri (Yen. Tür. 1942, sayı 110-2, sah. 1-3).
35. TARIK Z. TUNAYA, Halk Partisi, Halkevleri ve Gençlik (Yen. Tür. 1942, sayı 110-2, sah. 16-22).
36. SUPHİ NURİ İLERİ, Adliye Sarayı (Huk. Bilg. Mec., cilt 13, sah. 7714-7717).
37. REFİK İNCE, Hukuk Lûgatı (İzm. Bar. Derg. 1942, sayı 24-25, sah. 311-318).
38. T. ADAM, L'Association turque pour le Droit (İş 1942, sayı 30-31, sah. 165-169).
39. Dr. FERİT H. SAYMEN, 1940-1941 seneleri Türk Mecmuaları hukuk kroniği (Huk. Fak. Mec. 1942, cilt VIII, sah. 314-354).

*
**

II. — HUKUK TARİHİ

1. Türk Hukuk Tarihi ve İslâm Hukuku

40. A. CAFEROĖLU, Türk teamül hukukuna göre «içtimai muavenet» müessesesi (Vak. Derg., sayı II, sah. 185-195).

41. ÖMER LÜTFİ BARKAN, XV inci asrın sonunda bazı büyük şehirlerde eşya ve yiyecek fiyatlarının tesbit ve teftişi hususlarını tanzim eden kanunlar (Tar. Ves. sayı 5, sah. 326-340; sayı 7, sah. 15-40; sayı 9, sah. 168-177).
42. FAİK REŞİT UNAT, Sadrazam Kemankes Kara Mustafa Paşa Lâ-yihası (Tar. Ves., sayı 6, sah. 443-480).
43. ÖMER LÜTFİ BARKAN, Osmanlı devrinde Akkoyunlu hükümdarı Uzun Hasan Beye ait kanunlar (Tar. Ves. sayı 2, sah. 91-106; sayı 3, sah. 184-197).
44. HALİM BAKİ KUNTER, Atıcılar Kanunnamesi (Tar. Ves., sayı 10, sah. 253-274).
45. FUAD KÖPRÜLÜ, Vakıf müessesesi ve vakıf vesikalarının tarihi ehemmiyeti (Vak. Derg., sayı I, sah. 1-7).
46. FUAD KÖPRÜLÜ, L'institution du vakf et l'importance historique des documents du vakf (Vak. Derg., Partie française, sayı I, sah. 3-11).
47. FUAD KÖPRÜLÜ, Vakıf müessesesinin hukuki mahiyeti ve tarihi tekâmülü (Vak. Derg., sayı II, sah. 1-36).
48. FUAD KÖPRÜLÜ, L'institution du vakouf, sa nature juridique et son évolution historique (Vak. Derg., sayı II, Partie française, sah. 3-48).
49. HALİM BAKİ KUNTER, Türk vakıfları ve vakfiyeleri (Vak. Derg., sayı I, sah. 103-131).
50. ÖMER LÜTFİ BARKAN, Osmanlı imparatorluğunda bir iskân ve kolonizasyon metodu olarak vakıflar ve temlikler (Vak. Derg., sayı II, sah. 279-387).
51. ÖMER LÜTFİ BARKAN, Les fondations pieuses comme méthode de peuplement et de colonisation (Vak. Derg., sayı II, Partie française, sah. 59-65).
52. TAHSİN ÖZ, Murad I. ile Emir Süleyman'a ait iki vakfiye (Tar. Ves., sayı 4, sah. 241-244).
53. İ. HAKKI UZUNÇARŞILI, Gazi Orhan bey vakfiyesi (724 Rebiülevvel - 1324 Mart), (Belleten, cilt V, sayı 19, sah. 277-288).
54. İ. HAKKI UZUNÇARŞILI, Çandarlı zade Ali Paşa vakfiyesi (Belleten, cilt V, sayı 20, sah. 549-576).
55. NEŞET ÇAĞATAY, Osmanlı imparatorluğunda maden hukuk ve iktisadiyatı hakkında vesikalar (Tar. Ves., sayı 10, sah. 275-283).
56. EYUP SABRİ ERMAN, Medeni Kanundan evvel arazi intikali (Ad. Cer., 1942, sah. 68-77).
57. Dr. M. FUAD KÖPRÜLÜ, Orta zaman Türk - İslâm feodalizmi (Belleten, cilt V, sayı 19, sah. 319-334).
58. Dr. M. FUAD KÖPRÜLÜ, Le féodalisme ture - musulman au Moyen-Age (Belleten, cilt V, sayı 19, sah. 335 - 350).
59. AHMET REŞİT TURNAGİL, İslâmiyet ve Milletler hukuku (Huk. Fak. Mec. 1942, cilt VIII, sah. 16-72).

2. Roma Hukuku

3. Müteferrik

60. FAİK REŞİT UNAT, Türkiye Büyük Millet Meclisi Hükümetinin kuruluşuna ait bazı vesikalar (Tar. Ves., sayı 6, sah. 401-406).
61. İHSAN SUNGU, Mekteb-i Maarif-i Adliyenin tesisi (Tar. Ves., sayı 3, sah. 212-225).
62. Dr. GALİP GÜLTEKİN, Küçük sanatlar ve sanatçılar (Ülkü, 1942, sayı 29, sah. 8-9).
63. HİFZİ TIMUR, Kutatgu Biligin tıpkı basımı (Yurd, cilt 3, sayı 5-6, sah. 4-5).
64. W. RUBEN, Buddhist Vakıfları hakkında (Vak. Derg., sayı II, sah. 173-185).
65. WALTER RUBEN, Über buddistisches Kirchengut (Vak. Derg., sayı II, Deutscher Tell, sah. 1-12).
66. RIZA CANDAN, Sümerlerde köy ve köylü (Köy. Doğ., sayı 55, sah. 5-6).

III. — YABANCI MEVZUAT VE MUKAYESELİ HUKUK

1. Devletler Hukuku ve Âmme Hukuku

67. Terc. Dr. HİKMET BELBEZ, 21 Ağustos 1936 tarihli Alman hava seyrüsefer kanunu. (Ad. Cer., 1942, sah. 432-446).
68. Terc. Dr. HİKMET BELBEZ, 21 Ağustos 1936 tarihli Alman tava seyrüsefer nizamnamesi (Ad. Cer. 1942, sah. 446-482).
69. Terc. Dr. HİKMET BELBEZ, Hava nakil vasıtaları tarafından yerde bulunan üçüncü şahıslara verilen zararlara dair bazı kaidelerin birleştirilmesi hakkında anlaşma (Roma mesuliyet anlaşması), (Ad. Cer. 1942, sah. 554-563).
70. Terc. Dr. HİKMET BELBEZ, Hava nakil vasıtalarına ihtiyat tedbiri olarak haciz konmayacağına dair 17 Mart 1935 tarihli Alman kanunu (Ad. Cer., 1942, sah. 563-564).
71. Dr. LEO RAAPE (terc. Dr. Hikmet Belbez), Alman «Devletler hususi hukukunun ana hatları (S. İ. M. 1942, sayı 135, sah. 89-96; sayı 136, sah. 128-134; sayı 138, sah. 200-203; sayı 139, sah. 243—253).
72. HAZİM ATIF KUYUCAK, Amerika Birleşik Devletlerinin idari prensiplerindeki değişiklikler (S. İ. M. 1942, sayı 137, sah. 177-180).

2. Ceza Hukuku ve Ceza Usulü Hukuku

73. RAGİP ÖĞEL, Arjantin Ceza hukukunun ana hatları (Ad. Cer., 1942, sah. 1116-1137).
74. Terc. ZİYA BALKUVVAR, Fransız çocuk mahkemeleri kanunu (Ad. Cer. 1942, sah. 281-298).

75. Dr. A. PULAT GÖZÜBÜYÜK, İsviçre küçükler ceza mahkemesi (Ad. Cer. 1942, sah. 1190-1199).
76. Dr. K. FİKRET ARIK, Çocuk ceza hukukunda yeni adımlar (yeni İsviçre ceza kanununun küçüklere müteallik hükümlerine bir bakış), (S. İ. M. 1942, sayı 133, sah. 19-23).
77. Dr. HADİ TAN, Çocuk mahkemeleri ve Alman çocuk mahkemeleri kanunu (Ad. Cer. 1942, sah. 608-617; sah. 617-628).
78. Dr. HADİ TAN, İngiliz çocuk ceza hukuku ve infaz sistemi (Ad. Cer. 1942, sah. 811-837).
79. Terc. Dr. POLAT GÖZÜBÜYÜK, İsviçre Vaud Kantonu küçükler ceza mahkemeleri usulü kanunu (Ad. Cer. 1942, sah. 866-878).

3. Hususî Hukuk

a) Medenî Hukuk

80. JEAN CHABAS (terc. K. F. ARIK), Japon ailesi ve iktimai rolü (S. İ. M. 1942, sayı 133, sah. 28-31; sayı 135, sah. 120-125).
81. Dr. FİKRET ARIK, Resmî veya mesleki vesayet nedir? (İsviçre ve Almanyada mesleki vesayet teşkilâtına toplu bir bakış), (Ad. Cer., 1942, sah. 3-21).
82. Dr. ERWİN RIEZLER, (terc. Dr. Orhan Münir Çağlı), Yeni İtalyan Borçlar kanununda haksız fiiller (Huk. Fak. Mec., 1942, cilt VIII, sah. 223-251).
83. I. BEYAR, Fransız hukukunda pey akçesi (Yeni fikir, sayı 20, sah. 7 ve 12).
84. Dr. THEO GUHL, (terc. Dr. Hikmet Belbez), İsviçre Borçlar kanununa göre borçlunun temerrüdü halinde akidden rücu ve ademi ifa sebeble zarar ve ziyan (İst. Bar. Mec., 1942, sah. 347-366).
85. Dr. MÜNİP HAYRİ ÜRGÜPLÜ, İsviçre Borçlar Kanununda kefalet hükümlerinin tadili mesele (İst. Bar. Mec., 1942, sah. 160-163).
86. NİHAT BARTU, İsviçre Kefalet hukukunun tadili (İst. Bar. Mec., 1942, sah. 245-251).
87. Dr. PIERRE CARVIN (terc. Dr. Amil Artüs), İsviçrede yeni kefalet hukuku (Ad. Cer., 1942, sah. 989-1009).
88. FEVZİ MUHİP ALPEREN, İsviçre Borçlar Kanunundaki son değişikliğin gerekçesi (kefalet), (Ad. Cer. 1942, sah. 1089-1097).
89. Dr. THEODOR SÜSS (terc. Dr. Hikmet Belbez), —Alman mahkeme içtihatlarına göre— Hibenin mevzuu (İzm. Bar. Derg. 1942, sayı 24-25, sah. 343-348).

b) Ticaret Hukuku

90. Dr. HALİL ARSLANLI, İngiliz şirketlerinde ultra-vires nazariyesi (Ad. Cer. 1942, sah. 483-507).

c) Hukuk Usulü

91. RENÉ MOREL (Dr. Salih Engin), Fransada adli teşkilât (İstinaf mahkemeleri), (İzm. Bar. Derg., 1942, sayı 26, sah. 413-423; sayı 27, sah. 513-524).

4. İktisadi Hukuk

92. Dr. PICK ve Dr. TROEGER, Alman vergi hukuku (Mal. Mec. sayı 21, sah. 516-533; sayı 22, sah. 708-724; sayı 23, sah. 43—62).

*
**

IV. — DEVLETLER HUKUKU

1. Devletler Umumi Hukuku

a) Umumi Esaslar

93. AHMET REŞİT TURNAGİL, İslâmiyet ve Milletler Hukuku (Huk. Fak. Mec., 1942, cilt VIII, sah. 16-72).
94. CEMİL BİLSEL, Enternasyonal hukuk bakımından Erzurum kongresi (Üniv. Haf., I. Erzurum, sah. 316-332).
95. CEMİL BİLSEL, Dünya nizamı (Üniv. Haf., II. Diyarbakır, sah. 18-27).
96. CEMİL BİLSEL, Yeni Nizam (Üniv. Haf., II. Diyarbakır, sah. 390-404).
97. Dr. RECAİ G. OKANDAN, Devletler hukukunda auto - limitation nazariyesi (İst. Bar. Mec., 1942, sah. 565-580).

b) Andlaşmalar

98. BUSTAMANTE Y. SİRVEN (terc. Tarık Z. Tunaya), Sulh muahedesi ve umumi şartları (Yurd, cilt 2, sayı 1, sah. 8-10).
99. EDHEM MENEMENCİOĞLU, Lozan (Ülkü, 1942, sayı 21, sah. 1-2).
100. FAİK REŞAT UNAT, Lozan (Ülkü, 1942, sayı 21, sah. 9-11).
101. FAİK REŞAT UNAT, Lozan barış andlaşmasına ait belgeler (Tar. Ves. sayı 7, sah. 3-14).
102. Dr. FARUK N. BERKOL, Türk boğazlarının hukuki statüsü (S. İ. M. 1942, sayı 131, sah. 413-420; sayı 132, sah. 479-486; sayı 133, sah. 8-18; sayı 134, sah. 45-59; sayı 135, sah. 82-88).
103. Dr. NİHAT ERİM, Boğazlar rejimi (S. İ. M. 1942, sayı 138, sah. 195-199).

c) Hava Hukuku

104. RİFAT TAŞKIN, Hava hukuku (Ad. Cer., 1942, sah. 85-111).
105. Dr. HİKMET BELBEZ, Devletler arasında hava hukuku (İkt. Yür., sayı 54, sah. 7 ve 20).
136. YAKİM BAHAR, Hava hukuku (Yeni Fikir, sayı 4, sah. 6-7; sayı 5, sah. 5 ve 13; sayı 6, sah. 5; sayı 7, sah. 5).
107. Terc. Dr. HİKMET BELBEZ, Milletler arası hava nakliyatına dair bazı kaidelerin birleştirilmesi hakkında anlaşma (Birinci hava hususî hukukî anlaşması veya Varşova anlaşması —Metin—), (Ad. Cer., 1942, sah. 207-223).
108. Terc. Dr. HİKMET BELBEZ, Hava nakil vasıtalarına ihtiyat tedbiri olarak haciz konmasına dair bazı kaidelerin birleştirilmesi hakkında anlaşma (Roma ihtiyat haczi anlaşması), Ad. Cer., 1942, sah. 549-554).

d) Harp Hukuku

109. MORRIS GINSBERG (terc. Muhlis Fer), Harbin sebepleri (S. İ. M. 1942, sayı 140, sah. 332-340; sayı 141, sah. 353-364).
110. CHARLES CROZAT (terc. Ragıp Sarıca), Âmme hukuku ve harp (İst. Bar. 1942, sah. 417-428).
111. J. M. YEPES (terc. Tarık E. YENİSEY), Amerika nazarında sulh ve 1-23 kânunuevvel 1936 tarihli Buenos-Ayres konferansı (Ad. Cer., 1942, sah. 629-662).
112. MARSEL SİBERT (terc. Tarık E. Yenisey), Son İspanya dahilli harbi ve eşhası hususiyenin hukuk ve menafii (Ad. Cer. 1942, sah. 195-206; sah. 351-374).

e) Siyasi Hukuk

113. HAZIM ATIF KUYUCAK, İngiltere ve Hindistan (S. İ. M. 1942, sayı 133, sah. 3-7).

*
**

2. Devletler Hususi Hukuku*a) Esaslar**b) Kanunlar ihtilâfı*

114. MUAMMER RAŞİT SEVİĞ, Türk kanunlarının nüfuz sahası (Hangi hallerde mahkemelerimiz Türk kanunlarını tatbik eder?), (Huk. Fak. Mec., 1942, cilt VIII, sah. 191-202).
115. Dr. OSMAN BERKİ, Devletler hususi hukukunda âmme intizamı (İzm. Bar. Derg. 1942, sayı 27, sah. 462-470).
116. OSMAN FAZIL BERKİ, Türk hususi hukuku düvelinde boşanma ve ayrılık (Huk. Fak. Mec., 1942, cilt VIII, sah. 101-190).
117. Dr. OSMAN BERKİ, Evlât edinme ve bu hukuk müessesesinden doğan kanun ihtilâfları (İst. Bar. Mec., 1942, sah. 710-726).

c) Vatandaşlık ve yabancılar hukuku

118. OSMAN NURİ UMAN, Osmanlı Devletinde ve Türkiye Cumhuriyetinde ecnebinin hukuki vaziyeti (İzm. Bar. Derg., 1942, sayı 24-25, sah. 319-324).

d) Adli selâhiyet

119. NUSRET METYA, Ecnebi devletlerin kazai muafiyeti (Ad. Cer. 1942, 1138-1151).

*
**

V. — ÂMME HUKUKU**1. Umumi Âmme Hukuku***a) Türk âmme hukuku*

120. Dr. BEKİR SITKI BAYKAL, 93 Meşrutiyeti (Belleten, cilt VII, sayı 21-22, sah. 45-83).

121. FAİK REŞİT UNAT, Türkiye Büyük Millet Meclisi Hükümetinin kuruluşuna ait bazı vesikalar (Tar. Ves., sayı 6, sah. 401-406).

b) Devlet nazariyeleri ve siyasi telâkkiler

122. Dr. HALİL DEMİRCİOĞLU, Greklerin Devlet telâkkileri (Esaslar, tarihi inkişaf, Platon ve Aristoteles), (S. İ. M. 1942, sayı 129, sah. 363-369).
123. Dr. HALİL DEMİRCİOĞLU, Helenik Devlet - Helenistik Devlet (S. İ. M., 1942, sayı 138, sah. 204-210; sayı 139, sah. 254-262).

c) Müteferrik

124. CHARLES CROZAT (terc. Ragıp Sarıca), Âmme Hukuku ve Harp (İst. Bar. Derg., 1942, sah. 417-428).
125. Dr. BEDRİ TAHİR ŞAMAN, İlim ve Politika (Ülkü, 1942, sayı 10, sah. 5-6).

2. Hukuku Esasiye

126. Dr. ALİ FUAD BAŞGİL, Esas Teşkilâtımızın ana hatları (Üniv. Haf., I. Erzurum, sah. 233-246).
127. Dr. ALİ FUAD BAŞGİL, Vatandaşların âmme hakları ve milli camianın emniyet ve disiplin meselesi (Üniv. Haf., I. Erzurum, sah. 101-114).
128. Dr. ETHEM MENEMENCİOĞLU, Cümhuriyet ve yurddaş (S. İ. M. 1942, sayı 134, sah. 39-40).
129. Dr. NİHAT ERİM, Millet hayatında düşünce hürriyeti (Mil., 1942, sayı 4, sah. 101-103).

3. İdare Hukuku

a) Mahalli idareler

130. SİDDİK SAMİ ONAR, Hukuk bakımından şehir ve hemşehri (Üniv. Haf., I. Erzurum, sah. 56-67).
- 130a. Dr. ERNST REUTER (terc. Coşkun Üçok), Beledi vakıfların modern şehir idaresindeki ehemmiyetleri (İkt. Fak. Mec. 1942, cilt 3, sah. 329-343).
- 130b. Dr. ERNST REUTER, Städtische stiftungen, Ihre bedeutung für die moderne stadtverwaltung (İk. Fak. Mec. 1942, cilt 3, sah. 293-309).
131. SELİM GÜNDÜZ, İdare meseleleri: Nahiye müdürlerimiz (Köy. Doğ., sayı 53, sah. 4).
132. SAMET AĞAOĞLU, Köy ve Köylü meselesi (Ülkü 1942, sayı 22, sah. 4-6).
133. FİKRET MADARALI, Köy ve köylü meselesi (Ülkü 1942, sayı 25, sah. 24-25).
134. S. D., Köy kanunu (Köy. Doğ., sayı 43, sah. 5-6).
135. BAHA KOLDAŞ, Köyde idare meseleleri (Köy. Doğ., sayı 51, sah. 11; sayı 52, sah. 8).

136. SELİM GÜNDÜZ, Köyün idaresinden niçin şikâyet edilir? (Köy Doğ., sayı 56, sah. 8-9).
137. SELÂHADDİN DEMİRKAN, Bize yeni bir köy kanunu lâzımdır (Köy. Doğ., sayı 60, sah. 3-4).
138. GALİP BİLGE, Köy kanunu ve diğer kanunlar muvacehesinde muhtarların vaziyeti (Ad. Cer., 1942, sah. 958-964).
139. — — Muhtarın ziraat işleri (Köy. Doğ., sayı 41, sah. 6).
140. — — Köy muhtarı seçimle mi, tayin ile mi olmalı? (Köy. Doğ., sayı 38, sah. 6).
141. A. ALTUĞ, Muhtarlık seçimle mi, tayin ile mi olmalı? (Köy. Doğ., sayı 43, sah. 7).
142. HİLMİ NURAL, Köy dâvası bir Devlet dâvasıdır. Bu dâvanın ilk avukatı muhtardır. İyi muhtarlar bulmalıyız (Köy. Doğ. sayı 45, sah. 8 ve 14).
143. — — Köy muhtarına hukukî öğütler (Köy Doğ., sayı 38, sah. 11-12). sah. 11-12).
144. DAHİLİYE VEKÂLETİ, Köy kâtipleri hakkında tamim (Köy. Doğ., sayı 41, sah. 3).
145. SELÂHADDİN DEMİRKAN, Köy öğretmeninin idari selâhiyetleri, (Köy. Doğ., sayı 41, sah. 3).
146. — — Köy gelirleri (Köy. Doğ., sayı 37, sah. 3-4).

b) Memur

147. ALİ FUAD BAŞGİL, Muasır devlette memur meselesi ve memurların meslekî fazilet ve terbiyesi (Üniv. Haf., II. Diyarbakır, sah. 160-175).
148. ERNST REUTER (terc. Muhtar Yazır), Memur yetiştirme meselesine dair (S. İ. M., 1942, sayı 129, sah. 370-379).
149. EMİN PAKSÜT, Meslek bilgisi (S. İ. M. 1942, sayı 131, sah. 435-437).
150. EMİN PAKSÜT, Devlet hizmetinde tecrübe ve gençlik (S. İ. M. 1942, sayı 136, sah. 153-154).
151. BURHAN BELGE, Devlet adamı (S. İ. M. 1942, sayı 137, sah. 168-176).

c) Âmme Emlâki

152. SELÂHADDİN DEMİRKAN, Toprak dâvamız (Köy. Doğ., sayı 52, sah. 3).

d) İdari Kaza

153. SİDDİK SAMİ ONAR, İdari ve adli makamlar arasında selâhiyet ihtilâfları (Üniv. Haf., I. Erzurum, sah. 247-260).
154. SÜHEYL NİZAMİ DERBİL, İdare hukukunda iptal dâvalarının mahiyeti (Ad. Cer. 1942, sah. 1015-1032).

e) Devletin mesuliyeti

155. SİDDİK SAMİ ONAR, Memurların muamelelerinden Devletin malî mesuliyeti (Üniv. Haf., I. Erzurum, sah. 261-273).

f) Âmme hizmeti ve idari mukaveleler

156. HÜSNÜ BERKER, İdari mukavele ve âmme hizmeti mefhumları — mevzuatımız bakımından tahlilleri (Huk. Gaz. 1942, sayı 55-56, sah. 3-4).

g) Mali mevzuat

157. Dr. HÜSEYİN AVNİ GÖKTÜRK, Devlet hizmetleri ve maaşları (Millet, 1942, sayı 2, sah. 40-43).
158. Dr. HÜSEYİN AVNİ GÖKTÜRK, Tahsisat yanmasın (Millet, 1942, sayı 7, sah. 200-202).

h) Müteferrik

159. Dr. EZİO BARTALİNİ, İtalyada mektebin yeni hukuki mefhumu (Huk. Gaz., 1942, sayı 53-54, sah. 5-6).
160. Dr. EZİO BARTALİNİ, Nouvelle conception juridique de l'école en Italie (Huk. Gaz., 1942, sayı 53-54, sah. 18-19).
161. HATİF ÖĞE, Ziraatçı — İdareci (I), (Köy. Doğ., sayı 38, sah. 4-5).
162. HATİF ÖĞE, İdareci — Ziraatçı (II), (Köy. Doğ., sayı 40, sah. 4-5).
163. S. HİKMET TÖR, İdarecilerimiz ve ziraat (S. İ. M. 1942, sayı 132, sah. 491-496).
164. — — İdarecilerimiz ve ziraat (Köy. Doğ., sayı 47, sah. 4-5 ve 15).
165. — — Çiftçi mallarını koruma kanununu nasıl tatbik etmek lâzımdır ve kolaydır (Köy. Doğ., sayı 39, sah. 5).
166. — — Çiftçi mallarını koruma kanununun izahnamesi (Köy. Doğ., sayı 37, sah. 13-15).
167. — — Mezarlık nizamnamesine ait talimatname (İd., 1942, sayı 168-169, sah. 3400-3401).

*
**

VI. — CEZA HUKUKU VE CEZA MUHAKEMELERİ USULÜ HUKUKU

1. Ceza Hukuku

a) Ceza Hukuku Tarihi

b) Antropoloji ve Kriminoloji

168. Dr. NURULLAH KUNTER, Kriminoloji, suçlulukla mücadele ilmi (Ad. Cer., 1942, sah. 78-84).
169. Dr. MARC PAYOT (terc. Nezih Elpe), İkrar araştırmalarında yeni metodlar (Huk. Gaz. 1942, sayı 55-56, sah. 6-7).
170. Dr. MARC PAYOT, Nouvelles méthodes dans la recherche de l'aveu (Huk. Gaz., 1942, sayı 55-56 sah. 17-18).
171. VINCENIO LANZA (terc. Mustafa Kıray), İtalyan humanist ceza mektebi (Ad. Cer. 1942, sah. 1230-1241).

c) Suçlu ve Suçluluk

172. İ. BEYAR, Manevi mesuliyet (Yeni Fikir, sayı 17-18, sah. 4 ve 11; sayı 19, sah. 4 ve 9; sayı 20, sah. 9).
173. Dr. KÂZİM İSMAIL GÜRKAN, Hekimin mesuliyeti (Üniv. Konf., 1941-1942, sah. 47-60).
174. Dr. KÂZİM İSMAIL GÜRKAN, Hekimin mesullüğü ve hekim - hasta andlaşması (Ülkü, 1942, sayı 30, sah. 7-8).
175. Dr. PULAT GÖZÜBÜYÜK, Ceza hukukunda yeni cereyanlar (Modern ceza hukukunda hatâ meselesi), (Ad. Cer. sah. 44-50; sah. 161-165).
176. L. KAYNAK, Suçlunun şahsi davalarda şahsi hakları kendiliğinden ödemesi ahlâk temayülünün iyiliğini gösterir (İst. Bar. Mec., 1942, sah. 125-126).
177. Dr. PULAT GÖZÜBÜYÜK, Modern ceza hukukunda mal için meşru müdafaa (Ad. Cer., 1942, sah. 589-597).
178. YAKIM BAHAR, İnsanı mücrim kılan sebepler nelerdir (sosyolojik mektebe göre), (Yeni Fikir, sayı 17-18, sah. 5 ve 12; sayı 19, sah. 5 ve 10; sayı 20, sah. 5-6 ve 9).
179. RADZINOWICZ, (terc. Muslih Fer), Ekonomik şartlar ile suç arasındaki münasebetler (S. İ. M. 1942, sayı 134, sah. 60-70; sayı 135, sah. 97-104; sayı 138, sah. 215-223; sayı 139, sah. 263-282; sayı 140, sah. 314-326).
180. Dr. ŞADİ IRMAK, Cürüm işlemede irsiyet (Millet bünyesinin hayati meseleleri, sah. 25-28).
181. Dr. ŞADİ IRMAK, Fuhş ve suçlar (Millet bünyesinin hayati meseleleri, sah. 37-39).
182. Dr. SADİ IRMAK, İnsan ve Cürüm:
 1 — Cürümlerde iklimin tesirleri (Millet bünyesinin hayati meseleleri, sah. 41-46).
 2 — Irk tesirleri (Millet bünyesinin hayati meseleleri, sah. 47-51).
 3 — Kültür tesirleri (Millet bünyesinin hayati meseleleri, sah. 52-56).
183. Dr. SADİ IRMAK, İçki ve suçlar (Millet bünyesinin hayati meseleleri, sah. 57-61).
184. Dr. K. FİKRET ARIK, Bir adli anket münasebetile (küçük suçlular meselesine bir bakış), (S. İ. M., 1942, sayı 138, sah. 211-214).

d) Cezalar

185. Dr. HADİ TAN, Çocuk ve ceza (Ad. Cer. 1942, sah. 413-431).
186. Dr. FERİT H. SAYMEN, La légitimité de la peine de mort (Yeni Fikir, sayı 7, sah. 15; sayı 8, sah. 13; sayı 9, sah. 14-15; sayı 10; sah. 13 ve 15).
187. OSMAN NURİ UMAN, İdam cezası (Ad. Cer. 1942, sah. 341-350).
188. MUHİDDİN NACİ MOROVA, Askeri ceza kanununa nazaran vahim ve az vahim hal (Ad. Cer., 1942, sah. 1011-1013).

e) Muhtelif Suçlar

189. SEDAT ÇUMRALI, Devlet idaresine karşı işlenen suçlar (Millet 1942, sayı 6, sah. 168-169).
190. SULHİ DÖNMEZER, Ailenin ceza hükümleri ile himayesi ve aile hukundan münbais mükellefiyetlerin tecrimi (İst. Bar. Mec. 1942, sah. 20-36).
191. TEVFİK AKIN, Kanunsuz birleşmeler karşısında cezai müeyyideler (Huk. Bilg. Mec., cilt 13, sah. 7605-7606).
192. NACİ ŞENSOY, Zina cürmü (Huk. Fak. Mec., 1942, cilt VIII; sah. 73-100).
183. HAKKI HAKER, Mevzuatımıza göre zina tekevvün şartları ve hükümleri (Ad. Cer., 1942, sah. 1200-1227).
194. ÇETİN ARDALI, Türk Ceza Kanununun 430 ve 432 inci maddeleri üzerinde üç tetkik münasebetile (Huk. Bilg. Mec., 13, sah. 7603-7605).
195. CEVAT HAKKI ÖZBEY, Matbuat dâvalarında jüri usulü kabul edilmelidir (Huk. Gaz., 1942, sayı 53-54, sah. 10-11).
196. CEVDET FERİT BASMAN, Matbuat dâvalarında jürinin lüzumu (Huk. Gaz., 1942, sayı 55-56; sah. 7-8).
197. M. ZİYA DOKUMACI, Kaçak inhisar eşyasının istimal ve istihlâki (Ad. Cer. 1942, sah. 312-320).

f) Cezaların infazı ve hapislanecilik

198. Dr. HADİ TAN, Hürriyeti tahdit cezasının ve infaz sisteminin tarihi tekâmülü (Ad. Cer., 1942, sah. 24-27).
199. HAYRİ ELBEYLİ, Cezada gaye ve ceza evleri (Ad. Cer., 1942, sah. 860-865).
200. SALÂHADDİN HAKALAN, Ceza kanunumuzun küçükler hakkındaki cezaların infazına taallük eden 54 ve 55 inci maddeler hakkında (Ad. Cer., 1942, sah. 1228-1229).
201. Dr. HADİ TAN, Suçlu kadınlar ve bunlar hakkındaki infaz sistemi (Ad. Cer., 1942, sah. 299-311).
202. Dr. FARUK EREM, Patronajın istinat ettiği esaslar (dahili ve harici patronaj), (Ad. Cer., 1942, sah. 402-412).
203. ZİYA BALKUVVAR, Memnu hakların iadesi müessesesi (Ad. Cer., 1942, sah. 1273-1310).

*g) Beynelmîlel ceza hukuku**h) Müteferrik*

204. ADLİYE VEKÂLETİ, Türk Ceza Kanunu projesi (mabad), (Ad. Cer., 1942, sah. 113-144; sah. 705-733).
205. Dr. NURULLAH KUNTER, Ceza kanunu projesi hakkında düşüncüklerim:
 I — Ceza mesuliyeti esası (Ad. Cer. 1942, sah. 145-160).
 II — Cezalar (Ad. Cer. 1942, sah. 565-572).
 III — Emniyet tedbirleri (Ad. Cer. 1942, sah. 755-772).

206. KÂMURAN GÜRALP, Yeni Türk ceza kanunu projesi münasebetile (Ad. Cer. 1942, sah. 508-509).
207. SEDAT ÇUMRALI, Ceza kanunumuz değiştirilirken (Millet, 1942, sayı 4, sah. 105-106).
208. ATIF AKGÜÇ, Ceza kanunumuzda bazı yeni prensipler (S. İ. M. 1942, sayı 132, sah. 487-490).
209. ZEKİ DİREK, Türk Ceza Kanununun ıslâh ve ikmalî lâzımgelen bazı maddeler (madde: 4, 81, 85, 86, 86/1; 185; 187; 354; 355; 432, 492, 494), (Huk. Bilg. Mec., cilt 13; sah. 7545-7554).
210. ALİ ŞEVKET ERKÜN, Mediha - Hamdi dâvasının izleri (Huk. Gaz., 1942, sayı 53-54, sah. 9-10; sayı 55-56, sah. 9-10).
211. ALİ ŞEVKET ERKÜN, Les traces du procès Médiha - Hamdi (Huk. Gaz. 1942, sayı 53-54, sah. 20; sayı 55-56, sah. 19-20).
212. HASAN REFIK ERTUĞ, Bir tamim ve bir karar (S. İ. M., 1942, sayı 138, sah. 189-194).

*
**

2. Ceza Muhakemeleri Usulü Hukuku

213. HÜSNÜ MEHMET KABAKÇIOĞLU, Müzaheretî adliye (Ad. Cer., 1942, sah. 375-386).
214. MEHMET ENGİNÜN, Bir dâvanın mahkemeye intikalinden sonra verilebilecek kararlar hakkında (Ad. Cer. 1942, sah. 188-192).
215. ZİYA ARDAHAN, Mahkemelerden «evrakın iddianame tanzimi zımında C. M. U. liğine tevdiine» dair usulün 205 inci maddesi mucibince verilen kararlar kabill temyiz midir? (İst. Bar. Mec. 1942, sah. 670-673).
216. RIZA SEMBOL, Arama ve zabitanın arama usulü (Ad. Cer., 1942, sah. 910-914).
217. MİTAT ETEM, Türk Ceza Kanununun 434 üncü maddesine tevfi kan tecil kararı verme salâhiyeti (Ad. Cer. 1942, sah. 858-859).
218. VEYSİ ÜNSER, Türk Ceza Kanununun 434 üncü maddesindeki ahvalde, tecil men'i muhakemenin hukuki sebebi olabilir mi? (Ad. Cer. 1942, sah. 903-909).

*
**

3. Adli Tıp

219. Dr. HALİT TEKİN, Çehrede sabit eser (Huk. Gaz., 1942, sayı 53-54, sah. 1-2).
220. Dr. HALİT TEKİN, De la balafre ou cicatrice persistante au visage (Huk. Gaz., 1942, sayı 53-54, sah. 15-16).

*
**

VII. — HUSUSÎ HUKUK

1. Medenî Hukuk

a) Umumî Esaslar

221. SİDDİK SAMİ ONAR, Medenî Kanununun içtimai bünyemiz üzerindeki tesirleri ve içtimai kıymeti (İş, 1942, sayı 30-31, sah. 181-185).
222. ALİ FUAD BAŞGİL, Kanunların tatbik sahasının zaman içinde hududu ve mükteleb haklar meselesi (Üniv. Haf., II. Diyarbakır, sah. 344-356).
223. Dr. GALİP GÜLTEKİN, Muntazâr hak (Huk. Gaz. 1942, sayı 53-54, sah. 7).
224. Dr. RECAİ G. OKANDAN, Hâkimin kanun vazı gibi hareket ederken nazarı dikkate alacağı hususat (İst. Bar. Mec., 1942, sah. 148-159).
225. Dr. RECAİ G. OKANDAN, Hâkim tarafından kanun vazı gibi ittihaz olunan hükmün Temyiz Mahkemesine karşı derece kuvveti (İst. Bar. Mec. 1942, sah. 393-401).
226. Dr. RECAİ G. OKANDAN, Hâkimin kanun vazı gibi hareket edebileceği saha ve bu hususta tahakkuku icap eden şartlar (İst. Bar. Mec., 1942, sah. 732-743).
227. Dr. FİKRET ARIK, Yeni hukukumuz ve hâkimin faal rolü (Ad. Cer., 1942, sah. 257-280).
228. Dr. FERİT H. SAYMEN, Medenî Kanunumuzun büyük bir eksiği (*) (İş, 1942, sayı 30-31, sah. 146-148).
229. SİDDİK SAMİ ONAR, Taloikat ve İçtihatların hukuk tekâmülündeki rolü ve bu bakımdan Devlet Şûrasının ve Temyiz Mahkemesinin bazı kararlarının tahlili (Üniv. Haf., II. Diyarbakır, sah. 357-372).
230. GASTON MORİN (terc. Dr. K. Fikret Arık), Müspet hukukun hazırlanmasında doktrinin rolü (S. İ. M. 1942, sayı 131, sah. 429-434).
331. M. D., İçtihatların rolü (Huk. Bİlg. Mec., cilt 13, sah. 7730-7733).
232. Dr. FERİT H. SAYMEN, Akdi feshetmek hakkının sulistiamli (Ad. Cer. 1942, sah. 879-902).
233. MUAMMER SALİH SOYLU, Ahkâmı umumiyenin istisnai kaidelerinden fıkralar (İst. Bar. Mec., 1942, sah. 379-392).
234. VEHBİ AKÖREN, Ahkâmı umumiyenin istisnai kaidelerinden fıkralar isimli makale dolayısıyla (Ad. Cer., 1942, sah. 667-669).

b) Şahsın Hukuku

235. Dr. NECİB BİLGE, Hükmi şahısların sahip olabilecekleri medeni haklar (Ad. Cer., 1942, sah. 22-43).
236. FUAD KÖPRÜLÜ, Vakıf müessesesi ve vakıf vesikalarının tarihi ehemmiyeti (Vak. Derg., sayı I, sah. 1-7).

(*) Örf ve âdetin ve bilhassa mahkeme içtihatlarının fıkdanı meselesi ve bundan husule gelen boşluk tetkik olunmaktadır.

237. FUAD KÖPRÜLÜ, L'institution du vakf et l'importance historique des document du vakf (Vak. Derg., sayı I, Partie française, sah. 3-11).
238. FUAD KÖPRÜLÜ, Vakıf müessesesinin hukuki mahiyeti ve tarihi tekâmülü (Vak. Derg., sayı II, sah. 1-36).
239. FUAD KÖPRÜLÜ, L'institution du vakouf, sa nature juridique et son évolution historique (Vak. Derg., Sayı II, Partie française, sah. 3-48).
240. HALİM BAKİ KUNTER, Türk vakıfları ve vakfiyeleri (Vak. Derg., sayı I, sah. 103-131).
241. Dr. FİKRET ARIK, Hacir ilânının mümeyyiz ve gayri mümeyyiz mahcurların muamelâtı üzerine tesirleri (Medeni Kanununun 360/3 ile 15 ve 16 ncı maddeleri arasındaki münasebet), (Ad. Cer. 1942, sah. 180-187).
242. NEDİM ERGÜVEN, Hacir (*) kararları aleyhine alâkadarlar doğrudan doğruya asliye mahkemesi nezdinde itiraz edebilirler mi? (İst. Bar. Mec. 1942, sah. 252-256).

c) Aile hukuku

243. YAKİM BAHAR, Zamanımıza kadar evlenmenin geçirdiği tahavvüller (Yeni Fikir, sayı 8, sah. 4-5). ✕
244. ZİYAEDDİN FAHRİ, Kışlada sosyal araştırmalar (Evlilik - Bekârlık), (Köy. Doğ., sayı 44, sah. 5-6). ✕
245. Dr. FERİT H. SAYMEN, Evlenmenin hukuki mahiyeti (İst. Bar. Mec. 1942, sah. 638-660). ✕
246. SİDDİK SAMİ ONAR, Kadının cemiyet ve ailedeki rolü ve hukuki vaziyeti (Üniv. Haf., II., Diyarbakır, sah. 28-41). ✕
247. ADLİYE VEKÂLETİ HUKUK İŞLERİ U. MÜDÜRLÜĞÜ, Kanun dışı birleşmeler ve nesebi sahih olmayan çocuklar hakkında rapor (Ad. Cer., 1942, sah. 1327-1353).
248. EBÜLULÂ MARDİN, Rapor hakkında mütalâa (Ad. Cer. 1942, sah. 1357).
249. Dr. SADİ IRMAK, Rapor hakkında mütalâa (Ad. Cer. 1942, sah. 1358-1360).
250. Dr. HIFZI VELDET, Rapor hakkında mütalâa (Ad. Cer. 1942, sah. 1361-1364).
251. MAZHAR OSMAN, Rapor hakkında mütalâa (Ad. Cer. 1942, sah. 1365-1369).
252. A. SAMİM GÖNENSAY, Rapor hakkında mütalâa (Ad. Cer., 1942, sah. 1370-1373).
253. Dr. FERİT H. SAYMEN, Rapor hakkında mütalâa (Ad. Cer., 1942, sah. 1374-1387).

(*) Her ne kadar makalenin başlığı ve baş taraftaki birkaç satırı «haciz» den bâhis ise de, yazının medlülünden bunun «hacir» olması lâzımgeldiği anlaşılabilir o şekilde tashih edildi.

254. Dr. FAHRETTİN GÖKAY, Rapor hakkında mütalâa (Ad. Cer. 1942, sah. 1388-1390).
255. Dr. HİKMET YALGIN, Rapor hakkında mütalâa (Ad. Cer. 1942, sah. 1391-1395).
256. NİYAZİ BERKER, Rapor hakkında mütalâa, (Ad. Cer., 1942, sah. 1396-1404).
257. HİLMİ ZİYA ÜLKEN, Rapor hakkında mütalâa (Ad. Cer., 1942, sah. 1404-1405).
258. REFIK İNCE, Rapor hakkında mütalâa (Ad. Cer. 1942, sah. 1405-1407).
259. ZİYAEDDİN FAHRİ FINDIKOĞLU, Rapor hakkında mütalâa (Ad. Cer., 1942, sah. 1407-1415).
260. TAHİR TANER, Rapor hakkında mütalâa (Ad. Cer., 1942, sah. 1415-1417).
261. İSTANBUL BARO HEYETİ, Rapor hakkında mütalâa (Ad. Cer., 1942, sah. 1417-1424).
262. MUSTAFA REŞİT BELGESAY, Rapor hakkında mütalâa (Ad. Cer., 1942, sah. 1425-1429).
263. ANKARA HUKUK FAKÜLTESİ HUSUSİ KOMİSYONU, Rapor hakkında mütalâa (Ad. Cer. 1942, sah. 1430-1434).
264. Dr. BÜLENT NURİ ESEN, Rapor hakkında mütalâa (Ad. Cer., 1942, sah. 1435-1453).
265. TUNAOĞLU AHMET REFIK, Alle hukukumuzda ait sosyolojik bir anket neticelerinin tahlili (İş, 1942, sayı 30-31, sah. 170-180).
266. Dr. ALİ FUAD BAŞGİL, Gayrı meşru birleşmeler meselesi (İş, 1942; sayı 30-31 sah. 80-89).
267. NİYAZİ BERKES, Gizli evlenmeler (Yür. ve Dün., 1942, sayı 19, sah. 236-244).
268. E. ÜNALERZEN, Medeni nikâh haricinde bir araya gelmenin sebepleri ve nesebi gayrı sahih çocukların vaziyeti hakkında inceleme (İst. Bar. Mec. 1942, sah. 169-173).
269. Dr. K. FİKRET ARIK, Boşanmada memnuiyet müddeti meselesi (Adliye Vekâletinin bir anketi münasebetile), (İzm. Bar. Derg., 1942, sayı 27, sah. 505-512).
270. AUGUST EGGER (terc. V. ÇERNİS), Gaipliğin evlenme üzerindeki tesiri (Yeni Fikir, sayı 10, sah. 5 ve 7).
271. AKİL ÖNDER, Sulh teşebbüsü ve ihtar davalarını mevzuatımızdan çıkarmak suretile Hukuk Usulü Muhakemeleri Kanunu ile Medeni Kanunda tadilât icrasına ihtiyaç var mı? (Ad. Cer., 1942, sah. 1035-1045).
272. Dr. A. B. SCHWARZ, Boşanma meselesi etrafında düşünceler (Üniv. Konf., 1941-1942; sah. 128-144).
273. Dr. ANDRÉAS B. SCHWARZ, La crise du droit de divorce dans le monde, contemporain (Çağımız boşanma hukukunda buhran), (İş, 1942, sayı 30-31, sah. 117-135).
274. MÜFİT ERKUYUMCU, Boşanmalar neden artıyor (İzm. Bar. Derg. 1942, sayı 24-25, sah. 325-335).

275. MÜFİT ERKUYUMCU, Boşanmalar neden artıyor (Ad. Cer., 1942, sah. 946-956).
276. YENİ FİKİR, Boşanmaların önüne nasıl geçilebilir (Yeni Fikir, sayı 16, sah. 2 ve 15).
277. GAD FRANKO MİLASLI, Medeni Kanununun 142 ve 132 inci maddeleri (Huk. Bilg. Mec., cilt 13, sah. 7613-7615).
278. Dr. RAHMI DUMAN, Aile hayatında geçimsizliğin sebep ve çareleri — Çocuğun mevkii ve ehemmiyeti (Yen. Tür., 1942, sayı 111-112/3-4, sah. 1-8).
279. Dr. K. FİKRET ARIK, Nesebi gayri sahih çocukların durumu hakkında (Medeni Kanunumuzun 292 inci maddesindeki tanıma memnuiyeti ve yeni İtalyan Medeni Kanununun bu husustaki hükümlerine bir nazar), (Ad. Cer., 1942, sah. 387-393).
280. Dr. AMİL ARTÜS, Babalık dâvası (Ad. Cer. 1942, sah. 166-179; sah. 232-256; sah. 598-607).
281. EKREM KORKUT, Evlâd edinme akdi etrafında bir tetkik (Huk. Bilg. Mec., cilt 13, sah. 7598-7602).
282. Dr. AMİL ARTÜS, Nafaka ilâmlarının icrasından mütevellit başlıca hukuki meselelerin tetkiki (Ad. Cer., 1942, sah. 51-67).

d) Miras hukuku

283. FINDIKOĞLU ZİYAEDDİN FAHRİ, Miras Hukuku ve Cemiyet (İş, 1942, sayı 30-31, sah. 136-141).
284. Dr. HIFZI VELDET, Miras hukuku ve vasiyet üzerinde düşünceler (İş, 1942, sayı 30-31, sah. 105-113).
285. M. LOZNAK, Kanunu Medenin'in 456 ve 509 uncu maddeleri ahkâmının ticaret kanununun 998 inci maddesi hükmüne keyfiyeti tesiri (*) (Huk. Bilg. Mec., cilt 13, sah. 7564-7567).

e) Eşya Hukuku (= Aynı Haklar)

286. SELÂHADDİN DEMIRKAN, Toprak dâvamız (Köy. Doğ., sayı 52, sah. 3).
287. FAZLI METO, Toprak reformu hakkında Adana çiftçi birliğinin düşünceleri (Köy. Doğ., sayı 38, sah. 10-18; sayı 39, sah. 11-14).
288. MÜFİT ERKUYUMCU, Kanunu Medenin'in 648, 649, 650 inci maddeleri ve tatbikatı (başkasının arsasına inşaat), (İzm. Bar. Derg., 1942, sayı 27, sah. 471-481).
289. Dr. K. FİKRET ARIK, Mülkiyeti muhafaza mukavelesi (Bazı Temyiz kararları ve hazırlanması düşünülen nizamname münasebeti), (Ad. Cer. 1942, sah. 1046-1070).
289. NEŞET ÇAĞATAY, Osmanlı İmparatorluğunda maden hukuk ve iktisadiyatı hakkında vesikalar (Tar. Ves., sayı 10, sah. 275-283).
290. TEMİSTEKLİ ZEMBULİDİS, Gayri menkul rehni ve ipotek (İst. Bar. Mec., 1942, sah. 581-603).

(*) Bu maddelerde mevzuubahs olan husus ölüme karşı sigortalar ve bunların vasiyetidir.

f) Borçlar Hukuku

a) Akidler

291. PAUL ESMEİN (terc. K. Fikret Arık), İrade muhtariyeti prensibine dair (İzm. Bar. Derg., 1942, sayı 24-25, sah. 356-360; sayı 26, sah. 407-412).
292. Dr. FERİT H. SAYMEN, Akdi feshetmek hakkının sui istimali (Ad. Cer. 1942, sah. 879-902).
293. EYYÜP SABRİ ERMAN, Muvazaa iddialarında isbat şekilleri (Ad. Cer. 1942, sah. 1071-1086).
294. Dr. FİKRET ARIK, Bazı tabii borçlar hakkında (Ad. Cer. 1942, sah. 965-979).
295. Dr. AMİL ARTÜS, Üçüncü şahıs lehine akid (İst. Bar. Mec., 1942, sah. 753-762).
296. NİHAT BARTU, Kanuni halefiyet halleri (İst. Bar. Mec. 1942, sah. 109-118).
297. Dr. HÜSEYİN AVNİ GÖKTÜRK, Cezai Şart müessesesi (İzm. Bar. Derg. 1942, sayı 26, sah. 397-406).

B) Haksız fiiller

298. Terc. Dr. HİKMET BELBEZ, Hava nakil vasıtaları tarafından yerde bulunan üçüncü şahıslara verilen zararlara dair bazı kaidelerin birleştirilmesi hakkında anlaşma (Roma mesuliyet anlaşması), (Ad. Cer., 1942, sah. 554-563).
299. Dr. KÂZİM İSMAİL GÜRKAN, Hekimin mesuliyeti (Üniv. Konf., 1941-1942, sah. 47-60).
300. Dr. KÂZİM İSMAİL GÜRKAN, Hekimin mesullüğü ve hekim - hasta andlaşması (Ülkü, 1942, sayı 30, sah. 7-8).
301. Dr. FERİT H. SAYMEN, Başkasının fiilinden mesuliyet (Borçlar kanununun 55 ve 100 üncü maddeleri arasında bir mukayese), (İst. Bar. Mec., 1942, sah. 70-96).
302. Dr. K. FİKRET ARIK, Objektif mesuliyet yahut ihdas edilen tehlike nazariyesi ve bazı kanun projelerimizdeki tatbikatı (Yeni hava seyrüsefer kanunu projesi münasebetile), (Ad. Cer., 1942, sah. 838-857).

γ) Müruru zaman

303. Dr. AMİL ARTÜS, İcra ve İflâs Kanununun 39 uncu maddesile Borçlar Kanununun 135 inci maddesi arasında mübayanet var mıdır? (İst. Bar. Mec., 1942, sah. 375-378).

δ) Hususi Akidler

304. İBRAHİM ETHEM POSTACIOĞLU, Önemli hukuki bir hâdise (*) (Huk. Bilg. Mec., cilt 13, sah. 7616-7618).
305. Dr. K. FİKRET ARIK, Gayri menkul satış vaadleri hakkında (Noter kanunu muaddel kanunun gayri menkul satış vaadlerine

(*) Gayrimenkul satış dâvalarında şekil meselesi.

- müteallik hükmü hakkında bir inceleme, (Ad. Cer., 1942, sah. 780-794).
306. Dr. AMİL ARTÜS, Borcun nakli halinde kefilin mesuliyeti (İst. Bar. Mec., 1942; sah.317-319).
307. TEMİSTEKLİ ZEMBULİDİS, Vekâlet (İst. Bar. Mec., 1942, sah. 285-304).

ε) Müteferrik

308. HİDAYET AYDINER, Biz ve Kanunu Medenimiz (İş, 1942, sayı 30-31, sah. 90).
309. HİDAYET AYDINER, Medeni Kanunumuzu tadil zarureti (Huk. Bilg. Mec., cilt 13, sah. 7698-7706).
310. ÇATALOĞLU VEDAT, Medeni Kanunumuza dair (İş. 1942, sayı 30-31, sah. 114-116).
311. GAD FRANKO MİLASLI, Medeni Kanunlarımız (Huk. Bilg. Mec., cilt 13, sah. 7727-7730).

2. Ticaret Hukuku

a) Tüccar ve Ticarî muamele

312. Dr. E. E. HİRSCH, Ticarî muamele mefhumu (Huk. Bilg. Mec., cilt 13, sah. 7648-7657).
313. Dr. E. E. HİRSCH, Mevcut kanunlara göre bankanın muamelâtı (Türkiye Cümhuriyet Merkez Bankası hangi muameleleri yapmağa mezundur (İkt. Yür., sayı 51-52-53, sah. 6-8, 50—51, 92—93).
314. Dr. ERNST E. HİRSCH, Rekabet (Yeni Fikir, sayı 9, sah. 4 ve 13; sayı 10, sah. 4 ve 11; sayı 12, sah. 4 ve 15; sayı 13, sah. 4 ve 13; sayı 14, sah. 4 ve 15; sayı 15, sah. 5).

b) Ticaret Şirketleri

315. Dr. FERİT AYİTER, Tek adam şirket (İzm. Bar. Derg., 1942, sayı 26, sah. 390-396).
316. Dr. HALİL ARSLANLI, Türk bankalar kanununun şirketler hukukunu muaddel hükümleri (İst. Bar. Mec., 1942, sah. 429-452; sah. 481-502; sah. 545-559).
317. Dr. HALİL ARSLANLI, İngiliz şirketlerinde ultra-vires nazariyesi (Ad. Cer., 1942, sah. 483-507).
318. NİHAT BARTU, Hisse senetleri, ve tahvillerin ziyası (İst. Bar. Mec., 1942, sah. 661-666).

c) Kıymetli evrak

319. TARGAN HACİM ÇARIKLI, Poliçanın ihdası (Ad. Cer., 1942, sah. 1098-1115).
320. OSMAN NURİ UMAN, Çeklerde karşılık (İzm. Bar. Derg. 1942, sayı 26, sah. 381-384).
321. NAMIK ZEKİ ARAL, Tasdikli çek (S. İ. M., 1942, sayı 139, sah. 239-242).

d) Ticari taahhütler

322. FEYZİ USLU, Ticari beyide müşterinin temerrüdü karşısında bayi (Ticaret Kanunu, madde 712, 713), (İzm. Bar. Derg. 1942, sayı 27, sah. 492-496).
323. NİHAT BARTU, Ticari rehinlere ait bazı hususiyetler (İst. Bar. Mec. 1942, sah. 311-316).
324. NİHAT BARTU, Ticari senetlerin ziyası (İst. Bar. Mec., 1942, sah. 703-709).
325. NİHAT BARTU, Ticari senetlerde müruru zaman (İst. Bar. Mec., 1942, sah. 44-49).

e) Sigorta hukuku

326. Dr. ERNST E. HIRSCH, İlim halinde sigorta (Üniv. Konf., 1941-1942, sah. 74-89).
327. Dr. ERNST E. HIRSCH, İlim halinde sigorta (İş, 1942, sayı 29, sah. 8-22).
328. Dr. ERNST E. HIRSCH, Harb sigortası (İkt. Fak. Mec., 1942, cilt 3, sah. 251-282).
329. Dr. ERNST E. HIRSCH, War Insurance (İkt. Fak. Mec., 1942, cilt 3, sah. 215-247).
330. M. LOZNAK, Kazalara karşı sigortalar (İst. Bar. Mec., 1942, sah. 763-791).
331. M. LOZNAK, Kanunu Medenin'in 456 ve 509 uncu maddeleri ahkâmının Ticaret Kanununun 998 inci maddesi hükmüne keyfiyeti tesiri (*) (Huk. Bilg. Mec., cilt 13, sah. 7564-7567).

f) Deniz ticareti hukuku

332. Dr. FİKRET ARIK, Kara ve Deniz ticareti kanunlarının tadili etrafında (Ad. Cer., 1942, sah. 1266-1272).
333. EMİN ÂLİ DURUSOY, Deniz Ticareti Kanunumuzda bazı tercüme ve irca yanlışlıkları (Huk. Gaz., 1942, sayı 53-54, sah. 8-9).
334. EMİN ÂLİ DURUSOY, Deniz Ticareti hukukunda müruru zaman ve sükutu hak müddetleri ve hukuki neticeleri (İst. Bar. Mec., 1942, sah. 7-14).
335. EMİN ÂLİ DURUSOY, Denizde mal taşıma mukavelelerinde kazanılmış navlun (frêt acquis) şartı ve neticeleri (İst. Bar. Mec. 1942, sah. 625-637).

•
**

3. Fikri ve Sınai Hukuk

336. FUAD HULÛSİ DEMİRELLİ, Müellif (Öketker) (Ökter) hakkı kanun taslağı (Ad. Cer., 1942, sah. 667-672).
337. FUAD HULÛSİ DEMİRELLİ, Müellif hakkı ve neşir mukavelesi hakkında bir konuşma (Ad. Cer., 1942, sah. 672-690).

(*) Bu maddelerde ölüme karşı sigortalar mevzuubahistir.

4. İş Hukuku

338. SUPHİ NURİ İLERİ, İş Kanunumuz (İkt. Yür. 1942, sayı 50, sah. 4; sayı 51-52-53, sah. 74; sayı 54, sah. 6 ve 17).
339. SUPHİ NURİ İLERİ, İşçi ve İçtimai teşkilât (İkt. Yür. 1942, sayı 61-62, sah. 10-12 ve 52).
340. Dr. G. KESSLER (terck. Dr. Tunaoğlu Orhan), Türkiyede iş ve işçi bulma teşkilâtı (İş, 1942, sayı 32, sah. 243-253).
341. SAMET AĞAOĞLU, Milli iktisatta işçi ve iş veren münasebetleri (Ülkü 1942, sayı 21, sah. 5).
342. Dr. G. KESSLER, (terc. Dr. Tunaoğlu Orhan), İçtimai sigorta meselesi (İş, 1942, sayı 29, sah. 23-29; sayı 30-31, sah. 99-104).
343. HİKMET SOMAY, Sosyal sigortalar (Yeni Fikir, sayı 3, sah. 7-8).
344. HİKMET SOMAY, Sosyal sigortalardan hastalık sigortaları (Yeni fikir, sayı 4, sah. 8-9).
345. HİKMET SOMAY, Sosyal sigortalardan kaza sigortaları (Yeni Fikir, sayı 5, sah. 6 ve 13).

*
**

VIII. — İKTİSADİ HUKUK

1. Umumiyyat

346. FINDIKOĞLU Z. FAHİRİ, İktisat ve Hukuk bakımından ihtikâr (Üniv. Konf. 1941-1942, sah. 162-181).
347. ÖMER LÜTFİ BARKAN, XV inci asrın sonunda bazı büyük şehirlerde eşya ve yiyecek fiyatlarının tespit ve teftişi hususlarını tanımlayan kanun (Tar. Ves., sayı 5, sah. 326-340; sayı 7, sah. 15-40; sayı 9, sah. 168-177).
348. NEŞET ÇAĞATAY, Osmanlı imparatorluğunda maden hukuk ve iktisadiyatı hakkında vesikalar (Tar. Ves., sayı 10, sah. 275-283).
349. SELİM CAVİT, Sanayimiz için bir teşkilât kanunu istiyoruz (İkt. Yür., 1942, sayı 59, sah. 1 ve 21).

2. Milli Korunma

350. KEMAL TURAN, Milli Korunma yolunda (Ülkü, 1942, sayı 11, sah. 3-4).
351. HAZİM ATIF KUYUCAK, Kanunlar ve Milli Korunma kararları (Ülkü 1942, sayı 15, sah. 7-8).
352. HAZİM ATIF KUYUCAK, Kanunlar ve koordinasyon kararları (Ülkü, 1942, sayı 17, sah. 27-28).
353. HAZİM ATIF KUYUCAK, Kanunlar ve Milli Korunma kararları (Ülkü 1942, sayı 20, sah. 17-19).
354. CELÂL AKYÜREK, Milli Korunma kanunu ve piyasalar (İkt. Yür. 1942, sayı 54, sah. 8; sayı 55, sah. 15; sayı 56 sah. 18; sayı 59, sah. 18).

17; sayı 60, sah. 17; sayı 64, sah. 25; sayı 65, sah. 11; sayı 66-67, sah. 43; sayı 71, sah. 14).

355. Dr. FERİT AYİTER, Milli Korunma kanunu ve ihtikârla mücadele (İzm. Bar. Derg., 1942, sayı 24-25; sah. 336-342).
356. TURHAN KUT, Milli korunma kanununda fatura (Huk. Bilg. Mec., cilt 13, sah. 7666-7668).
357. MÜNİP HAYRİ ÜRGÜPLÜ, Bir prensip meselesi: Ev aranmaları (Huk. Bilg. Mec., cilt 13, sah. 7664-7665).
358. HASAN REFİK ERTUĞ, Bir tamim ve bir karar (S. İ. M. 1942, sayı 138, sah. 189-194).

3. Kooperatif Hukuku

359. REFET ŞÖLEN, Yurdumuzda ziraat kooperatifçiliği (Köy. Doğ., 1942, sayı 44, sah. 7).

4. Ticaret Birlikleri

5. Para, Kliring, Kredi

360. HASAN TAHSİN AYNİ, Kambiyo tahdidatı (Huk. Gaz., 1942, sayı 53-54, sah. 3-5).
361. HASAN TAHSİN AYNİ, Restriction sur le change (Huk. Gaz., 1942, sayı 53-54, sah. 16-17).
362. Dr. Y. SAIM ATASAĞUN, Zirai kredi (İkt. Yür., 1942, sayı 68-69-70, sah. 38 ve 45-48 ve 81).

6. Küçük Sanatlar

363. SAMET AĞAOĞLU, Küçük sanatlar (Ülkü 1942, sayı 17, sah. 25).
364. SAMET AĞAOĞLU, Küçük sanatlar kanunu projesi münasebetile (Millet 1942, sayı 6, sah. 170-173, sayı 7, sah. 202-206).
365. Dr. GALİP GÜLTEKİN, Küçük sanatlar ve sanatçılar (Ülkü 1942, sayı 29, sah. 8-9).

7. Mali Mevzuat

366. A. MÜNİR BELEN, Varlık vergisi (Yur. ve Dün., 1942, sayı 22-23, sah. 373-376).
367. HASAN REFİK ERTUĞ, Varlık Vergisi üzerinde bir tetkik (S. İ. M. 1942, sayı 140, sah. 295-308).
368. HASAN SIRRI HOCEK, Mali kanunlarda müruru zaman ve sükutu hak müddetleri (İst. Bar. Mec. 1942, sah. 193-209).
369. HASAN SIRRI HOCEK, Müruru zamanın hukuki neticeleri ve müruru zamanı kesen sebepler (İst. Bar. Mec. 1942, sah. 270-284).
370. BAHA ARKAÇ, Deniz yollarının idhal gümrük mükellefiyeti (Huk. Bilg. Mec., cilt 13, sah. 7568-7571; sah. 7581-7583).

8. Müteferrik

371. SUPHİ NURİ İLERİ, Ziraat Hukuku (İkt. Yür. 1942, sayı 71, sah. 4).
 372. Terc. Dr. NECİP BİLGE, Harb ve mesken kışığı (S. İ. M. 1942, sayı 130, sah. 400-402).

*
**

IX. — HUKUK USULÜ ve İCRA İFLÂS HUKUKU

1. Umumî Esaslar

373. Dr. SCHÖNKE (terc. Dr. Hikmet Belbez), Maddi hukuk ile hukuk muhakemeleri usulü arasındaki bağılığa dair bazı mülâhazalar (İzm. Bar. Derg., 1942, sayı 27, sah. 525-533).
 374. EYYÜP SABRİ ERMAN, Dâva hakkı (Ad. Cer. 1942, sah. 1162-1177).
 374. MUAMMER SALİH SOYLU, İptidai itirazlar ve sulh teşebbüsüne mütedair içtihatlar (İst. Bar. Mec., 1942, sah. 503-509).
 375. ALİ RIZA SEYHAN, «İptidai itirazlar ve sulh teşebbüsüne mütedair içtihatlar» hakkındaki makaleye mütedair (İst. Bar. Mec., 1942, sah. 792-793).
 376. ÂKİL ÖNDER, Sulh teşebbüsü ve ihtar dâvalarını mevzuatımızdan çıkarmak suretile hukuk usulü muhakemeleri kanunu ile medeni kanunda tadilât icrasına ihtiyaç var mıdır? (Ad. Cer., 1942, sah. 1035-1045).
 377. NİHAT BARTU, İstihkak dâvaları etrafında (İst. Bar. Mec. 1942, sah. 560-564).

2. Deliller

378. EYYÜP SABRİ ERMAN, Muvazaa iddialarında ispat şekilleri (Ad. Cer., 1942, sah. 1071-1086).
 379. Dr. MUAMMER TOLGA, Çocuğun şهادeti (İst. Bar. Mec. 1942, sah. 727-731).
 380. MUAMMER SALİH SOYLU, Gaibe yemin teklif olunabilir mi? (İst. Bar. Mec. 1942, sah. 689-702).

3. Kanun Yolları

381. MUAMMER SALİH SOYLU, Usul ve kanun noktasından zühulün menfi neticeleri (İst. Bar. Mec. 1942, sah. 305-310).
 382. ÂKİL ÖNDER, Hukuk dâvalarında hüküm lâhik olduktan sonra dâvadan feragat Temyiz Mahkemesince bozma sebebi ittihaz olunabilir mi? (Ad. Cer. 1942, sah. 799-810).

4. Hâkim, Avukat, Noter

383. İMRAN ÖKTEM, Hâkim hakem olabilir mi? (İzm. Bar. Derg., 1942, sayı 27, sah. 482-491).

384. ÂKİL ÖNDER, Baro disiplin meclislerinin vazifeleri, takdir salâhiyetlerinin şümülü ve ehemmiyeti, Avukatın işten men'i ve neticeleri (Ad. Cer. 1942, sah. 541-548).
385. ÂKİL ÖNDER, Avukat ücretleri (Hukuk Usulü Muhakemeleri kanununun 61 inci maddesinin son fıkrası hükmünden istifade ederek, vekâleti sanat ittihaz edenlere vekâlet ücreti hükmolunması kanuna uygundur), (Ad. Cer. 1942, sah. 734-744).
386. GAD FRANKO MİLÂSLI, Avukatların ücreti (Huk. Bilg. Mec., cilt 13, sah. 7577-7578).
387. ALİ HAYDAR ÖZKENT, Avukatların ücreti (Huk. Bilg. Mec., cilt 13, sah. 7679-7680).
388. RİFAT AHMET BİRANT, Avukatların ücreti (Huk. Bilg. Mec., cilt 13, sah. 7680-7686).
389. İLHAN ETHEM POSTACIOĞLU, Avukatların ücreti (Huk. Bilg. Mec., cilt 13, sah. 7717-7719).
390. GAD FRANKO MİLÂSLI, Avukatların ücreti (Huk. Bilg. Mec., cilt 13, sah. 7719-7723).
391. ALİ HAYDAR ÖZKENT, Ücret tarifesinin hükümlerine umumi bir bakış (İst. Bar. Mec., 1942, sah. 1-6).
392. ÂKİL ÖNDER, Meslek sigortası (Ad. Cer., 1942, sah. 224-231).
393. ÂKİL ÖNDER, Barolar Adli müzaharet kararı verebilir mi? (Ad. Cer. 1942, sah. 514-519).
394. NUREDDİN GÜRSEL, 3456 sayılı Noter kanununun bazı maddelerini değiştiren 4166 sayılı kanun üzerinde bir inceleme (Ad. Cer. 1942, sah. 398-401).

5. İcra

395. AHMET REFİK GORBON, İcra ve İflâs kanununda müddetler ve neticeleri (Ad. Cer. 1942, sah. 257-269).
396. Dr. ÂMİL ARTÜS, İcra ve İflâs kanununun 39 uncu maddesile Borçlar kanununun 135 inci maddesi arasında mübâyenet var mı? (*) (İst. Bar. Mec., 1942, sah. 375-378).
397. ÂKİL ÖNDER, İptal dâvası (Ad. Cer., 1942, sah. 931-940).
398. ÂKİL ÖNDER, İhtiyatî haciz (Ad. Cer. 1942, sah. 1251-1265).
399. Terc. Dr. HİKMET BELBEZ, Hava nakil vasıtalarına ihtiyat tedbiri olarak haciz konmayacağına dair 17 mart 1935 tarihli Alman kanunu (Ad. Cer., 1942, sh. 563-564).
400. Terc. Dr. HİKMET BELBEZ, Hava nakil vasıtalarına ihtiyat tedbiri olarak haciz konmasına dair bazı kaidelerin birleştirilmesi hakkında anlaşma (Roma ihtiyat haczi anlaşması), (Ad. Cer. 1942, sah. 549-554).
401. Dr. MÜNİP HAYRİ ÜRGÜPLÜ, Borçlunun üzeri ne şekilde aranabilir? (İst. Bar. Mec., 1942, sah. 37-43).

(*) Bu maddeler müruru zamana taallük etmektedirler.

402. AHMET REFİK GORBON, Borçlunun üzeri ne şekilde aranabilir? (İst. Bar. Mec., 1942, sah. 141-147).
403. Dr. ÂMİL ARTÜS, Nafaka ilâmlarının icrasından mütevellit başlıca hukuki meselelerin tetkiki (Ad. Cer., 1942, sah. 51-67).

6. İflâs

404. Dr. K. FİKRET ARIK, İtibarın iadesi (Huk. Bilg. Mec., cilt 13, sah. 7618-7623).

7. Müteferrik

405. GAD FRANKO MİLÂSLI, Temyizin büyük rolü (tercüme yanlışlıklarının düzeltilmesi), (Huk. Bilg. Mec., cilt 13, sah. 7561-7564).
406. Dr. HİKMET BELBEZ, Mahkeme başkâtiplerine dair (Ad. Cer. 1942, sah. 980-988).
407. FEYZULLAH USLU, Hukuk Usulü Muhakemeleri Kanununun 472 inci maddesine dair bir inceleme (*) (İzm. Bar. Derg. 1942, sayı 24-25, sah. 349-355).

X — JÜRİSPRÜDANS NOTLARI ve HAKEM KARARLARI

1. Medenî Hukuk ve Borçlar Hukuku

408. Terc. HULÛSİ SELEK, Federal mahkeme kararları (İzm. Bar. Derg. 1942, sayı 24-25, sah. 361-365).
409. EKREM KORKUT, Tatbikattan misaller (yaş tashihi), (İst. Bar. Mec., 1942, sah. 97-108).
410. HAMDİ HALİM MAYATÜRK, Temyiz kudretinden mahrum kimse-ler ile yapılan akdin butlanı için diğer tarafın sui niyetini ispat etmek lâzımdır (İst. Bar. Mec., 1942, sah. 15-19).
411. AHMET REFİK GORBON, Çok mühim bir tevhidî içtihat kararı (Temyiz kudretinden mahrum bir kimsenin yaptığı akid dolayısıyla diğer tarafın sui niyetinin ispatı), (İst. Bar. Mec., 1942, sah. 119-129).
412. ALİ HAYDAR ÖZKENT, Kocanın karısını temsil salâhiyeti (Huk. Bilg. Mec., cilt 13, sah. 7554-7560).
413. MUAMMER SALİH SOYLU, İptidai itirazlar ve sulh teşebbüsüne mütedair içtihadlar (İst. Bar. Mec., 1942, sah. 503-509).
414. ALİ RIZA SEYHAN, «İptidai itirazlar ve sulh teşebbüsüne mütedair içtihadlar» hakkındaki makaleye mütedair (İst. Bar. Mec. 1942, sah. 792-793).

(*) Bu madde adli muzaharete dairdir.

(**) Boşanma halinde nafakaya aittir. 1940-1941 seesine ait Kroniğimizin 461 numarasındaki yazı mevzuubahs olmaktadır.

415. MAHAR TÜZEL, Temyiz Mahkemesi İcra - İflâs Dairesinin 7/2/38 gün ve 615/717 sayılı kararından dolayı Adliye ceridesinde intişar eden bir yazı dolayısıyla (**) (Ad. Cer., 1942, sah. 941-945).
416. ÂKİL ÖNDER, Bir tenkide cevap (Ad. Cer., 1942, sah. 1155-1161).
417. Dr. FİKRET ARIK, Mahkeme içtihatları arasında (mülkiyeti mühafaza mukavelesile hayat sigortasına ait iki temyiz kararı), (Ad. Cer. 1942, sah. 1178-1189).
418. İLHAN EDHEM POSTACIOĞLU, Bina vergisi gayri menkul mükellefiyet midir? (Huk. Bilg. Mec., cilt 13, sah. 7737-7742).
419. İMRAN ÖKTEM, İnşaat bedelinin artırılması (İzm. Bar. Derg. 1942, sayı 26, sah. 385-389).
420. ŞEMSETTİN TEMİZER, Tam ve nâkıs teselsül (Huk. Bilg. Mec., cilt 13, sah. 7572-7575).
421. FUAD HULÛSİ DEMİRELLİ, Tam ve nâkıs teselsül (Huk. Bilg. Mec., cilt 13, sah. 7575-7576).
422. Dr. E. E. HIRSCH, Tam ve nâkıs teselsül (Huk. Bilg. Mec., 13, sah. 7584-7587).
423. HAMDİ HALİM MAYATÜRK, Zarara uğrayan bir kimseye karşı mesulübimal ile asıl failin mesuliyetleri müteselsil midir? Ve Borçlar Kanununun 51 inci maddesinin hükmü ve şumulü neden ibarettir? (Huk. Bilg. Mec., cilt 13, sah. 7588-7596).
424. CEVAD ABDURRAHİM GÜCÜN, Tam teselsül - Nâkıs teselsül (Huk. Bilg. Mec., cilt 13, sah. 7624-7626).
425. K. BERKER, Tam teselsül ve nâkıs teselsül (Huk. Bilg. Mec., cilt 13, sah. 7626-7628).
426. MUSTAFA REŞİT BELGESAY, Birden ziyade kimselerin muhtelif sebeplerden aynı borçtan mesul olmaları halinde mesuliyetlerinin müteselsil olup olmadığı (Huk. Bilg. Mec., cilt 13, sah. 7632-7634).
427. NİHAT BARTU, Borçlar Kanununun 51 inci maddesi etrafında (Huk. Bilg. Mec., cilt 13, sah. 7634-7638).
428. FUAD HULÛSİ DEMİRELLİ, Teselsül-meselesi (Huk. Bilg. Mec., cilt 13, sah. 7639-7640).
429. Dr. ÂMİL ARTÜS, Haksız fiillerde müteaddit kimselerin mesuliyeti (Huk. Bilg. Mec., cilt 13, sah. 7640-7644).
430. AHMET ESAT ARSEBÜK, Tam ve nâkıs teselsül (Huk. Bilg. Mec., cilt 13, sah. 7658-7660).
431. N. S., Teselsül (Huk. Bilg. Mec., cilt 13, sah. 7669-7676).
432. GAD FRANKO MİLÂSLI, Teselsül hakkında (Huk. Bilg. Mec., cilt 13, sah. 7723-7726).
433. SADIK ARDA, Teselsül hakkında (Huk. Bilg. Mec., cilt 13, sah. 7734-7737).
434. MUSTAFA REŞİT BELGESAY, Hayvanlar tarafından yapılan zardan mesuliyet ve istihdam edenin mesuliyeti (Huk. Gaz. 1942, sayı 55-56, sah. 1-2).

2. Ticaret Hukuku

435. NİHAT BARTU, Poliça hukukuna dair ehemmiyetli bir karar (İst. Bar. Mec., 1942, sah. 367-374).
436. Dr. FİKRET ARIK, Mahkeme içtihatları arasında (Mülkiyeti muhafaza mukavelesile hayat sigortasına müteallik iki temyiz kararı), (Ad. Cer., 1942, sah. 1178-1189).

3. Hukuk Usulü

437. MUAMMER SALİH SOYLU, İptidai itirazlar ve sulh teşebbüsüne mütedair içtihatlar (İst. Bar. Mec. 1942, sah. 503-509).
438. ALİ RIZA SEYHAN, «İptidai itirazlar ve sulh teşebbüsüne mütedair içtihatlar» hakkındaki makaleye mütedair (İst. Bar. Mec., 1942, sah. 792-793).
439. İMRAN ÖKTEM, Müdafaayı tevsi — yemin tevcihi (Huk. Bilg. Mec., cilt 13, sah. 7607-7612).
440. MAHMUT CELÂLETTİN İBER, Müruru zaman olması mahkemenin her safhasında dermeyan edilebilir mi (İzm. Bar. Derg. 1942, sayı 27, sah. 554-555).
441. MÜFİT ERKUYUMCU, Hukuk Usulü Muhakemeleri Kanununun 186 inci maddesi üzerinde bir inceleme (Hukuk Heyeti Umumiyesinin bir içtihadı münasebetile), (Ad. Cer., 1942, sah. 773-779).
442. FAİK BARBAROSOĞLU, Hukuk Usulü Muhakemeleri Kanununun 186 inci maddesine dair bir mütalâa (Ad. Cer. 1942, sah. 1087-1088).

4. İcra ve İflâs Hukuku

443. MUSTAFA REŞİT BELGESAY, İcra ve İflâs memurunun mesuliyeti (Huk. Gaz., 1942, sayı 53-54, sah. 2-3).

5. Ceza Hukuku

444. EKREM KORKUT, Tatbikattan misaller (Hırsızlık, Milli Korunma..), (İst. Bar. Mec. 1942, sah. 97-108).
445. MUSTAFA REŞİT BELGESAY, Yalan yemin suçunun isbatından Temyiz Mahkemesi tevhidî içtihat kararının analizi (Ad. Cer. 1942, sah. 745-755).
446. ZİYA ARDAHAN, Bir tetkik (Tecavüzün def'i), (Huk. Bilg. Mec, cilt 13, sah. 7707-7708).
447. EDİP ÜNALERZEN, Türk Temyiz Mahkemesi tevhidî içtihat heyetinin bir kararı münasebetile Türk Ceza Kanununun 430 uncu maddesinin 2 inci fıkrasının tahlili (İst. Bar. Mec., 1942, sah. 50-54).

6. Ceza Usulü

448. EKREM KORKUT, Tatbikattan misaller (Adli ve Askeri mahkemeler arasındaki ihtilâflar, Müruru zamana uğramış ceza ilâmının temyizi), (İst. Bar. Mec., 1942, sah. 97-108).

7. Devletler Hususî Hukuku

449. Terc. Dr. HİKMET BELBEZ, Holanda mahkemelerinin Devletler Hususî Hukukuna taallük eden kararları (İzm. Bar. Derg., 1942, sayı 26, sah. 424-431).

8. İdare Hukuku

450. A. HAYDAR ÖZKENT, Devlet Şurasının belediye istimlak kanununa ait mühim bir prensip kararı (İst. Bar. Mec., 1942, sah. 65-69).

9. Hakem Kararı

451. Dr. NECMİ OSTEN, «İbco» dâvasından onuncu ihtilâf hakkında verilen karar (İzm. Bar. Derg., 1942, sayı 27, sah. 497-504).

F. H. S.